தமிழ் வாழ்க

துணர் ௫௨ மலர் ௮௧

தமிழ்ப்பொழில்

திருவள்ளுவர் யாண்டு ௨௰௰௧

காளயுக்தி — கார்த்திகை, மார்கழி

(1978-79 டிசம்பர், சனவரி, பிப்ரவரி)

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,

தஞ்சை

தமிழ்ப் பொழில்

துணர் ருஉ — உள்ளுறை — மலர் அ கூ

	பக்கம்
கபிலர்	161

தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

துணர்	திருவள்ளுவர் யாண்டு உ௰௰கூ	மலர்
	காளயுக்தி. கார்த்திகை, மார்கழி	
ருஉ	1978-79 டிசம்பர், சனவரி, பிப்ரவரி.	அக

கபிலர் ஐந்தாம் அதிகாரம்

குறிஞ்சிக்கலி ஆராய்ச்சி

(முற்றொடர்ச்சி)

மின்னல்கள் இடையே பிளந்தோடும் கொண்மூவையும்; முத்துக்கள் பதித்த தொடிகளுக்கு, வளர்ந்த தாமரை வளையத்தையும்; தோழியிடத்தே தன்குறை கூறுதற்குச் சென்ற தலைவன், பின்பு அதனைக் கைவிட்டு, அவள் முகத்தைப், பலமுறையாகப் பார்த்து நிற்பதற்கு, அறிவுடையோர், செல்வம் குன்றி வருமையுற்றபொழுது தம் இடுக்கண் களையத் தக்க கேளிரிடஞ் சென்று, தம் குறையை அவர்க்கு வாய்விட்டுச் சொல்லத் தொடங்கிப், பின்பு சொல்ல மாட்டா திருப்பதனையும்; தலைவியின் முகத்தைச் சார்ந்து விளங்கும் கூந்தலுக்கு, மதியைப் பொருந்திய கரிய முகிலையும்; பின்னிய மயி முன்கண் நுண்ணிய நாலாற் கட்டிய மலர்களுக்குக், கரும் பாம்பிடத்தே அதன் கரிய நிறத்தோடு மாறுபட்டு விளங்கும் கார்த்திகை யென்னும் மீனையும் உவமை கூறியுள்ளன.

பின் வரும் செய்யுட் பகுதிகளில் உள்ள உவமைகளும் காண்க.

நில்லென நிறுத்தா னிறுத்தேவந்து
நுதலு முகனுந் தோளுங் கண்ணும்
இயலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ
ஐதேய்ந் தன்று பிறையு மன்று
மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று

பூவமன் றன்று சுனையு மன்று
மெல்ல வியலு மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று
எனவாங்கு, அனையன பலபாராட்டி ’ (குறிஞ்சி-16)

‘ அகன்மதி

தீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர்ந்
தீங்கே வருவா ளிவள்யார்கொ லாங்கேயோர்
வல்லவன் றைஇய பாவைகொல் நல்லார்
உறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யாள்கொல்

வெறுப்பினால்

வேண்டுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொல் ஆண்டார்
கடிதிவளைக் காவா விடுதல் ’

‘ ஆய்தூவி யனமென வணிமயிற் பெடையெனத்
தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினலம்
மாதர்கொண் மானோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
பேதுறூஉ மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ ’

‘ நுணங்கமைத் திரளென நுண்ணிழை யணையென
முழங்குநீர்ப் புணையென வமைந்தநின் றடமென்றோள்
வணங்கிறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டார்க்
கணங்காகு மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ ’

(குறிஞ்சி-20)

‘ வேயெனத் திரண்டதோள் வெறிகமழ் வணரைம்பால்
மான்வென்ற மடநோக்கின மயிலியற் றளர்பொல்கி
ஆய் சிலம் பரியார்ப்ப வவிரொளி யிழையிமைப்பக்
கொடியென மின்னென வணங்கென யாதொன்றுந்
தெரிகல்லா விடையின்கட் கண்கவர் பொருங்கோட
வளமைசா லுயர்சிறப்பி னுந்தைதொல் வியனகர்
இளமையா னெறிபந்தோ டிகத்தந்தாய் கேளினி ’

(குறிஞ்சி-21.)

‘ வாருறு வணரைம்பால் வணங்கிறை நெடுமென்றோட்
பேரெழின் மலருண்கட் பிணையெழின் மானோக்கிற்

காமரெதிர் தளிர்மேனிக் கவின்பெற சுடர்நுதற்
கூரெயிற்று முகைவெண்பற் கொடிபுரையு நுசுப்
பினுய்' (குறிஞ்சி-21)

இனி, இதில் வந்துள்ள உள்ளுறை யுவமங்கள் பல. பாட்டின் முதலுறுப்பாகிய தரவுகளிற் பெரும்பாலான உள்ளுறை அமைந்தனவே. அவையனைத்தையும் காட்டலுறின்; மிக விரியுமாகலின், சான்ருக ஒன்று காட்டுதும்.

தோழியிற் கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னர், தோழியானவள் தலைவனை யெய்தி, 'நீ தலைவியை வரைந்து கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்துதல் வேண்டும்' என்பது தோன்றக் கூறுகின்றவள், 'வளைகின்ற மூங்கிலின் கோலை நெல்லுடனே வளைத்துத் தின்கின்ற பெண் யானை, இலை பொதுளிய வாழைகள் செறிந்த இடத்தே புகுந்து, பழத்தை நுகர்ந்து, வருடை மானின் மறி பரந்து திரிதரும் இடத்தில், விடியற் காலத்தே, துயில் கொள்ளும் வெற்பினை யுடையானே' என்று விளிக்கின்ருள். மூங்கில் நெல் விளைந்திருப்பதும், வாழை செறிந்திருப்பதும், யானை அவற்றை யுண்பதும், வருடை மான் பரந்து திரிவதும் ஆகிய இவையெல்லாம் மலையிலே காணப்படுவன. இங்ஙனம் மலையியற்கை கூறு முகத்தால், தோழி தான் கருதிய வேறு பொருளைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துகின்ருள். 'முன் தம்மிடத்துத் தாழ்ந்து நின்ற அரிய தலைவனைத் தலைவி இப்பொழுது பெற்று நுகருந் தன்மையும், அவன் வரைந்து கொண்டுழி, அவள் அவனது மலைக்கண் நலிவற இருந்து இன்பந்துய்த்து, அவன் சுற்றத்திடை இல்லறம் நிகழ்த்தித் தங்குந் தன்மையும்' தோழி கருதிய உள்ளுறையாகும். 'மூங்கிலை மிசைந்த பிடி, தம்மிடத்துத் தாழ்ந்த தலைவனைப் பெற்று நுகர்ந்த தலைவியாகவும், பின்னர் அது வாழைச் செறிவிலே புகுந்து பழத்தை நுகர்ந்த தன்மை, அவன் வரைந்து கொண்டுழி, அவள் மலைக்கண் நலிவற இருந்து அவனை நுகர்ந்த தாகவும், புலி முதனியனவின்றி, மறி பரந்து திரியுமிடத்தே துயிலுதல், அலர் கூறுவாரின்றி, அவனது சுற்றத்திடை இல்லறம் நிகழ்த்தித் தங்குந் தன்மையாகவும் உள்ளுறை யுவமங் கொள்க.' இங்ஙனம் அளவின்றிக் கிடக்கும் உள்ளுறையும், வெளிப்படையும் ஆன உவமைகளின் பெற்றியை ஆராய்ந்து காணுங்கால், அக்காலத்துப் புலவராயினோர் எவ்வளவு நுண்ணறிவு வளமும், செந்நா வன்மையும் படைத்த மேதக்கோ ரென்பதும், தமிழ்மொழி எத்துணைச் செவ்வியும், சுவையும் சீர்மையும், கூர்மையும் பொருத்தியிருந்த தென்பதும் யாவர்க்கும் புலனும்.

இனி, இதில் நாடகத்திற்கு இன்றியமையாத இன்பச் சுவையும் நகைச்சுவையும் தோற்றுவிக்கும் தொடர்கள் ஆண்டாண்டுக் காணப் படுகின்றன. அவற்றுட் சிலவற்றை உரைப்படுத்துக் காட்டுதும்.

களவிற் கூட்டத்தின் பின்பு, தலைவன் மணம் பேசியதற்குத் தமர் ஒருவாற்ருல் உடன்பட்டமையைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறித், தானும் அவளும் வரைவு கடிதின் முடிதற் பொருட்டு, வரையுறை தெய்வத்திற்குக் குரவையாடுங்கால் பாடிய, 'கொண்டுநிலை' களிில், தோழியானவள் தலைவியை நோக்கி, 'மலை நாடனுகிய தலைவனும், நீயும் கலியாண காலத்தே பண்டு ஒருவரை யொருவர் கண்டறியா தீர்போல நடப்பீர்களோ! யானும் உங்கள் பழங் கேண்மையைக் கண்டறியாதேன் போல் மறைப்பேன்மன்!' என்று கூறியவள், பின்பு, 'தலைவன் மணக்கோலத்தைக் காணுமல் கையால் மறைக் கப்படும் கண் களும் கண்களென்று கூறப்படுமோ?' என்ருள், அது கேட்ட தலைவி, ! ஏடி! யான் நின்னுடைய கண்ணுலே தலைவன் கோலத்தை மிகவும் காண்பேனன்ரே?' என்ருள், அதற்குத் தோழி 'அப்படியாயின், நெய்தலிதழ் போலும் நின்கண் தானே என்கண் ஆவதாக!' என்று கூறி மகிழ்ந்தனள், 'என்னும் கருத்துக்கள் உள் ளன, (குறிஞ்சி, 3.)

தலைவியானவள் தலைவனுடைய காட்சி விருப்பும், ஆற்ருமையும்' தனது வேட்கையும் புலனுமாறு. தோழிக்குக் கூறிற்ருகவுள்ள ஓர் பாட்டின் பொழிப்பு: "ஒண்டொடீஇ, ஈதொன்றைக் கேட்பாயாக தெருவின் கண் நாம் விளையாடும் மணலாற் செய்த சிற்றிலைக் காலால் அழித்தும், நம் கூந்தலின் மாலையைக் கையால் அறுத் தும், விளையாடும் பந்தினை யெடுத்துக் கொண்டு ஓடியும், நாம் நோவத்தக்க தொழில்களைச் செய்யும் சிறு பட்டியானவன், முன் ஞெருநாள் அன்னையும் யானும் ஒருங்கிருந்த வளவிலே வந்து, 'இல்லில் உறைவோர்களே! நீர் வேட்கையுடையேன்.' என்று கூறினன். கூற, அன்னையும், 'அவனுக்கு உண்ணு நீரைப் பொன் வள்ளத்தால் ஊட்டி வா' என்று சொன்னமையின், யானும் அவனுடைய பட்டிமையை அறியாது சென்றேன். சென்ற பின், அவன் என்னுடைய வளையணிந்த முன் கையைப்பற்றி, என்னை நலிந்தமையால், யான் அலமந்து. 'தாயே! இவனெருவன் செய்த தனைப் பாராய்.' என்று கூவினேன். உடனே, தாய் அலறிக் கொண்டு ஓடிவர, யான் இவன் செய்ததனை மறைத்து, 'உண்ணுநீர் விக்கி வருந்தினன் காண்' என்று ஒரு பொய் கூறினேன். தாயும் அவனது முதுகைப் பலகால் அழித்தழித்துத் தடவ, அவ் வஞ்சகன்ருன் என்னைத் தன் கடைக் கண்ணுலே கொல்வான் போற் பார்த்து, நகைக் கூட்டம் செய்து சென்ருன். இது காண் நிகழ்ந்தது, என்று தலைவி தோழிக்குக் கூறினுள்'' என்பது. (குறிஞ்சி-15.)

தலைவன் தன் வேட்கை மிகுதியால் நிகழ்த்தியன இவையென்று தலைவி தோழிக்குக் கூறுவாளாய்த், "தோழி! அவன்றான், 'பொற் பூவாற் செய்த கோதையும், தொடி செறிந்த முன்கையும், அணை போலும் மென்றோளும் உடையாய்! நின் அடியிலே யான் உறைதற்கு நீ அருளாதிருத்தல் நினக்குப் பொருந்திய தொன்றோ? என்று கூறிக், கரிய கூந்தலின் முடியை இடைவிடாது மிகப்பிடித்து, அதில் நலமுறக்கட்டின ஒருமாலையை விரலால் முறையாகச் சுற்றி, அதனை மோந்து பார்த்தலுஞ் செய்தான். அதுவேயன்றி, நறவம்பூ அலர்ந் தாற் போலும் என் மெல்லிய கையைத் தாங்கிக்கொண்டு, அருள் பொருந்திய தன் சிவந்த கண் மறையும்படி வைத்துக், கொல்லன் உலைமுக்குப் போல வெவ்விதாக உயிர்த்தலுஞ் செய்தான. அதுவேயன்றித், தொய்யில் எழுதின மார்பை இனியவாகத் தடவி அத்தொய்யிலைக் கொண்டு வந்த தடக்கையாலே, தான் விரும்பின பிடியை அருள் செய்யும் மதயானை போல, மெய்ம் முழுதினையும் தடவுதலுஞ், செய்தான். அச்செயலால் யான் கைப்பட்டுக் கலங்கிய வருத்தத்தைப் போக்கினேன் என்றாள்." (குறிஞ்சி-18.)

தலைவனும், தலைவியும் உறழ்ந்து கூறும் பகுதி: "இவனொருத்தன், தன்னோடு கூடுங் குறிப்பின்றி நிற்பாரையும், தான் கூடுங் குறிப்புடையனாய்க், கையாலே வலிதிற் பிடித்துக்கொள்ளும், ஆதலால், ஏஎ! நாணிலனா யிருந்தான்.' எனத் தலைவி கூறினள். அது கேட்ட தலைவன், 'அக்குறிப்பால் நிகழ்வனவெல்லாம் நீ அறிவாய்; யான் அறியேன். மெல்லிய பூங்கொத்துக்களை யுடைய கொடியை யொப்பாய்! நின் மேனி புல்லுதற்கு இனிதாயிருத்தலால், நின்னை யான் புல்லினேன்.' என்றான். என்றலும் தலைவி, 'ஏடா! தமக்கு இனிதாயிருக்கு மென்று கருதிப் பிறர்க்கு இன்னாதவற்றை வலிதிற் செய்வது இன்பத்தைத் தருமோ? என்றாள். அதனைக்கேட்ட தலைவன், 'சுடர்த் தொடீ! நின் முதுக்குறைவினை ஈண்டுப்போற்றுது கைவிடு; யான் கூறுகின்றதனைப் பேணிக்கேள். நீருண்பார் சிலர், வேட்கையுற்ற தமக்கு அஃது இனிதாயின் உண்பதல்லது, அந்நீர்க்கு இனிதாயிருக்கு மென்று உண்பரோ? உண்ணார் காண்.' என்றான்." என்பது. (குறிஞ்சி-26.)

'திருந்திழாய் கேளாய்' என்னும் இறுதிப்பாட்டில் தோழி புனைந்துரை வகையாற் படைத்து மொழியும் திறனும், ஆண்டுத் தோன்றும் சுவையுமெல்லாம் படித்தறிந் தின்புறற் பாலன.

இனித், தலைவியும் தோழியும், வள்ளைப்பாட்டிலே, நெல் முதலிய குற்றும் இயல்பு, 'முற்றி விளைந்த தினைக் கதிரை யுருவிச், சந்தன மரத்தாற் செய்த உரலிலே பெய்து, யானைக் கொம்பாற் செய்த

உலக்கையாற் குற்றித், தலைவனை விளித்து பாடுவோம்.' (4) என்றும் 'மூங்கிலின் நெல்லைப், பாறையாகிய உரலிலே பெய்து, யானைக் கொம்பு உலக்கையாகக் குற்றி, நல்ல சேம்பினிலை சுளகாகப் புடைத்துப், பாடுவேமாக.' (5) என்றும், 'ஐவனமாகிய வெண்ணெல்லைப், பாறையாகிய உரலிலே சொரிந்து, புலியைக் கொன்ற யானையின் கொம்பாலும் சந்தன மரத்தாலும் செய்த உலக்கைகளாலே குற்றி, மலை பொருந்திய நாட்டை யுடையானைப் பாடுவேம்.' (7) என்றும் பலபடியாக அணிந்துரைக்கப் பட்டுளது.

இனி, இதில், தலைவன் பண்பும், தலைவி பண்புமாகக் கூறியுள்ள சிற்சில தொடர்கள் அறிந்து மகிழற்பாலன. தலைவன், தலைவி என் போர் ஆசிரியனுர் படைத்துக் கொள்ளப் பெற்றரேரே யெனினும், அக்காலத்து நன் மக்களின் இயல்புகளே அங்ஙனம் அவர்கள் மேல் வைத்து விளக்கப்படுகின்றன என்பது ஒருதலை.

தலைவன் பண்பு,

'தன்னுற்றார் இடுக்கண் டவிர்ப்பான்' என்றும்,
'ஓர்வுற் றொருதிற மொல்காத நேர்கோ
லறம்புரி நெஞ்சத் தவன்' என்றும்,

'தன்மலை
நீரினுஞ் சாய லுடையன்- நயந்தோர்க்குத்
தேரீயும் வண்கை யவன்' என்றும்,
'அஞ்சுவ தஞ்சா அறனிலி யல்லன்' என்றும்,

'பகையெனிற்
கூற்றம் வரினுந் தொலையான்றன் நட்டார்க்குத்
தோற்றலை நாணுதோன்' என்றும்,
'மாறுகொண் டாற்ரு ரெனினும் பிறர்குற்றம்
கூறுதல் தேற்ருதோன்' என்றும்,

'இடும்பையால்
இன்மை யுரைத்தாற் கதுநிறைக்க லாற்ருக்கால்
தன் மெய் துறப்பான்' என்றும்,

'உலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போல்
நல்லார்கட் டோன்று மடக்கமு முடையன்

இல்லோர் புன்கண் ஈகையிற் றணிக்க
வல்லான் போல்வதோர் வன்மையு முடையன் '
என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

தலைவி பண்பு.

' அருமழை தரல் வேண்டில் தருகிற்கும் பெருமையள் ' என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

முன் எடுத்துக் காட்டிய, ' தன்மலை நீரினுஞ் சாயலுடையன் நயந்தோர்குத் தேரீயும் வண்கையவன் ' என்னும் தொடரும், ' நீயே வளியின் இகன்மிகுந்தேரும் களிறும், தளியிற் சிறந்தனை வந்த புலவர்க்கு, அளியொடு கைதூவலை ' என்னும் தொடரும், வேறுசில தொடர்களும், கபிலர் தம் அரும்பெறல் நண்பனுகிய வேள் பாரியை உளத்திற் கொண்டு பாடியன வாகல் வேண்டும். என்னை? பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீரும், அவனது மாரியனைய வண்மையும், தேர்க்கொடையும், வேறு பல் லிடத்தும் எடுத்துரைக்கப் படுதலின் என்க.

மற்று இவர், ' பூந்தண்டார்ப் புலர் சாந்திற் றென்னவனுயர் கூடல்' என்றும், ' மொழிபெயல் வண்மையான் அசோகர் தண்காவினுள் ' என்றும் கூறுவன, ஆரியபடைதந்த நெடுஞ் செழியன் போல் வானோர் பாண்டியன் அப்பொழுது வள்ளியோனுய் விளங்கினன் என்பது குறிப்பனவாம்.

' மன்னு வுலகத்து மன்னியது புரைமே ' எனவும்
' ஈதலிறந்தாற் கொன்ருற்ருது வாழ்தலிற்
சாதலுங் கூடுமா மற்று ' எனவும் போந்த தொடர்களும் இங்கே அறிதரற் பாலன.

இங்கெடுத்துக்காட்டிய தொடர்களில் பலவற்றின் கருத்துக்கள் பின்வரும் குறட்பாக்களிலும் ஒருவாறு அமைந்திருத்தல் காண்க.

' உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல வாங்கே
இடுக்கண் களைவதா நட்பு.'

' சமன் செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந் தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி.'

' அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை யஞ்சுவ
தஞ்ச லறிவார் தொழில்.'

' கூற்றுடன்று மேல்வரினுங் கூடி யெதிர்நிற்கும்
ஆற்ற லதுவே படை.'

' துன்னியார் குற்றமுந் தூற்று மரபினர்
என்னைகொ லேதிலார் மாட்டு !

' சாதலி னின்னாத தில்லை யினிததூஉம்
ஈத லியையாக் கடை'

' தெய்வந் தொழா அள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.'

இனித், தமர் வரைவு மறுத்துழித், தோழி முதலியோர் அறத்தொடு நிற்குங்கால், 'இம்மலையில் வாழ்வார், முன் உயிருதவி புரிந்த தலைவர்க்குத் தலைவியைக் கொடுக்க நினையாது, நொதுமலர்க்குக் கொடுக்க நினைந்து, அறமல்லன விரும்பி யொழுகுதலின், இனி, இவ்விடத்து வள்ளியும் கிழங்கு விழா ; மலை மிசையில் தேனும் தொடா ; கொல்லையில் தினைகளும் கதிர்வாங்கி யீனா.' என்றும், மலையிடத்துக் குறவர் மடமகளிர், தாம் தம் கணவரைப் பிழையாராய் அவரே தெய்வமென்று வணங்கி யெழுதலால், அவருடைய ஐயன்மார் தாமும், தாம் தொடுத்த அம்புகள் பிழையாராயினர்.' என்றும் கூறியிருப்பன வியக்கற்பாலன. வேட்டமாடுந் தொழிலுடைய மலை வாழ்நர் மகளிர், இத்துணை உறுதியான கற்புடையராயும், அறத்தின் நுட்பங்களை அறிந்தோராயும் இருந்தாரென்னில், இந்நாட்டு மகளிரது பெருமையை யாதென் றுரைக்கலாகும் ?

இனி, இதில் சிறுமகளிர் தைத்திங்களில் நீராடுதலும், பிறர் மனையின் கண்ணே சென்று, பாடி, ஐயமேற்று, ஆண்டுப் பெற்றவற்றைப் பிறர்க்கு அளித்தலும், குழமகனை (பொம்மையை) வளர்த்து அவனுக்குப் பெண் கோடற்குச் சிறுசோறு சமைத்து, ஆயத்திற்கிட்டு மகிழ்தலும், என்னும் மூவகை நோன்புகள் கூறப்பட்டுள.

' நல்கூர்ந்தார் செல்வமகள் ' என்று தலைவி அருமை பாராட்டிக் கூறப்படுகிறாள். ' பிள்ளையால் மிடிப்பட்டாருடைய செல்வத்தையுடைய மகள் என்பது இதன் பொருளாம்.

' நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவன் ; என்று கணி கூறப்படுகிறாள். ' நூனெறியாலே அறிந்த இருவரும் கூடுதற்

சேதுவாகிய மூழ்த்தம் வேறுபட்டுத் தப்புதலே, ஒரு காலத்தும் அறியாத கணி' (சோதிடன்) என்பது இதன் பொருளாம்.

'பரியது கூர்ங்கோட்ட தாயினும் யானை வெரூஉம் புலிதாக் குறின்' என்று தமிழ் மறை கூறுதற்கு வேருக, வேழம் புலியினைப் பார் தொலைத்த செய்தி பல்காற் கூறப்படுகின்றது.

'என் செய்வாம்' என்ருர்க்குப் 'பொன்செய்வாம்' என்பது ஓர் நகைக் குறிப்பு மொழியாகக் கூறப்பட்டுளது.

மெய் தொட்டுச் சூளுறுதல் கூறியுள்ளது.

கயிலைமலையிலே, இறைவன் இறைவியோடிருக்க, இராவணன் அதனை யெடுக்கலுற்றதும், யானைகள் பூவோடு கூடிய நீரை மேலே சொரியா நிற்கச், செந்தாமரை மலரின் அகவிதழில் திருமகள் வீற்றிருப்பதும், நூற்றுவர் தலைவனுகிய துரியோதனனை, வீமன், குறங்கிலடித்து உயிர் செகுத்ததும், திருமால் மல்லரது மறத்தைக் கெடுத்ததும் ஆகிய புராண விதிகாச கதைகளும், வாரணவாசி யென்னும் ஊரிலுள்ளாரது அருளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

இதிலுள்ள திரிசொற்களைக் காணுங்கால், இவ்வாசிரியர், சொற்களைத் தம் வழிப்படுத்து ஆண்டுளார் என்பது புலனும். 'உரைத்தைக்காண், பாடித்தை, சிதைத்ததை, கேட்டீ, வருவதை, இறந்தீவாய், இகத்தந்தாய், அறிந்தீயாது, போத்தந்த, இகத்தர, இஃதொத்தன், மருதீவாள், வந்தை, கண்டை, தின்றி, கொண்டீ என்பன காண்க. இவை முறையே உரைத்துக்காண், பாடு, சிதைத்தது, கேள், வருவது, இறப்பாய், இகந்தாய், அறியாது, போதல் தந்த, இகக்க, இவனொருத்தன், மருள், வா, காண், தின், கோள்; என்பவற்றின் திரிபாகும்.

பின்வரும் பாட்டுக் களிலுள்ள இயற்கை நவிற்சியும், பிற அழகும் ஓர்ந்து கொள்க.

கொச்சகவுறுப்பு.

'இடியுமிழ் பிரங்கிய விரவுப்பெய னடுநாட்
கொடிவிடு பிருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்துப்
பிடியொடு மேயுஞ் செய்புன் யானை
அடியொதுங் கியக்கங் கேட்ட கானவன்
நெடுவரை யாசினிப் பணவை யேறிக்
கடுவிசை கவணையிற் கல்கை விடுதலின்

இருவரை வேங்கையி ஞெள்வீ சிதறி
ஆசினி மென்பழ மழிந்தவை யுதிராத்
தேன்செ யிருஅல் துணைபடப் போகி
நறுவடி மாவின் பைந்துணர் ருழக்கிக்
குலையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியாப்
பலவின் பழத்திற் றங்கு மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் ரேழிபாடுற்று ' (5)
இமயவில் வாங்கிய வீர்ஞ்சடை யந்தணன்
உமையமர்ந் துயர்மலை யிருந்தன னாக
ஐயிரு தலையி னரக்கர் கோமான்
தொடிபொலி தடக்கையிற் கீழ்புகுத் தம்மலை
எடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல
உறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவுகோண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை
நீடிரு விடரகஞ் சிலம்பக் கூய்த்தன்
கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாட கேள் !

ஆரிடை யென்னைய்நீ யரவஞ்சாய் வந்தக்கால்
நீரற்ற புலமேபோற் புல்லென்ருள் வைகறை
கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறு மக்களின்
தீராமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்காண் !

இருளிடை யென்னைய்நீ யிரவஞ்சாய் வந்தக்காற்
பொருளில்லா னிளமைபோற் புல்லென்ருள் வைகறை
அருள்வல்லா னாக்கம்போ லணிபெறு மவ்வணி
தெருளாமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்காண் !

மறந்திருந்தா ரென்னைய்நீ மலையிடை வந்தக்கால்
அறஞ்சாரான் மூப்பேபோ லழிதக்காள் வைகலற
திறஞ்சேர்ந்தா னாக்கம்போற் றிருத்தகு மத்திருப்
புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பதோர் பொருளுண்டே றுரைத்தைக்
[காண் !

எனவாங்கு,

நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு
வருமே தோழி நன்மலை நாடன்
வேங்கை விரிவிட நோக்கி
வீங்கிறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே ' (2)

⁂

ஆறும் அதிகாரம்

மற்றைய அகப்பகுதிகள்.

நற்றிணை.

எட்டுத் தொகையுள் ஒன்ருகிய இந்நூல் கடவுள் வாழ்த்து உள் பட நானூற்றொரு அகவற்பாக்களை யுடையது. அகத்தின் பகுதி களையே பொருளாக வுடையது. இதிலுள்ள பாக்களெல்லாம் ஒன்ப தடிச்சிறுமையும் பன்னிரண்டடிப் பெருமையும் உள்ளன. இதில் இருபது பாட்டு கபிலர் பாடியன.

இப்பாக்களில், தலைமக்களின் கேண்மைக்குத், தாமரையின் தண்ணிய தாதினையூதிச் சந்தனமரத்தில் வைக்கப்பட்ட தேனும்; தலைவி, தலைவனையின்றி யமையாமைக்கு, உலகம் நீரையின்றி யமை யாமையும்; தலைவியின் செவ்வரி பரந்த கண்களுக்கு, ஏனல் காவலர் விலங்கினை யெய்து பறித்த பகழியும்; வேங்கையின் மலருதிர்தற்குக், கொல்லன் உலைக்களத்து அடிக்கும் இரும்பின் பொறி சிதறுதலும்; மலைக்கு, மாயோனும்; மலைப்பக்கத்து ஒழுகும் அருவிக்கு வாலியோ னை பல தேவனும்; களிற்றியானை காணுந்தோறும் பொலிந்து விளங்குதற்குப், புகழுண்டாக வாழ்வாருடைய செல்வம் பொலி தலும்; கடுஞ்சினத்துடன் போர்செய்த வலிமிக்க யானைக்கு, முருக வேளும்; வாழை அப்பொழுது ஈன்ற கூரிய முகைக்கு, யானையின் குருதி படிந்த கொம்பும்; வாழைப்பூவுக்கு, மகளிரது கூந்தலும்; தலைவனது வெய்துயிர்ப்புக்குப், படுக்கையிலே கிடந்த யானையின் உயிர்ப்பும்; ஞெண்டின் கண்ணுக்கு, நொச்சியின் கரிய அரும்பும்; ஞெண்டின் கூட்டம் ஞாழலின் உதிர்ந்த மலரைக் காலால் வரித்துக் கோலஞ் செய்தற்கு, மகளிர் வெயிலிலே காயுந் தினையைக் கைவிர லாலே துழவுதலும்; மீனைத் தின்னுமாறு வந்து கூடும் புட்களின் காலுக்குச், சிறிய நாவையுடைய மணியின் தெளிந்த ஓசையும்; நீர் வற்றிய சேற்றிலுள்ள கொழுவிய மீனை நுகர்தற் பொருட்டு மணன் மேட்டிலே கூடியிருக்கும் நாரைகளுக்கு, அரசரது படைத் தொகுதியும்; காற்ருல் அலைகின்ற முகிலுக்கு, நூற்கின்ற நுண்ணிய பஞ்சும் உவமிக்கப் பட்டுள்ளன.

தலைவி யானவள் பாரியின் பறம்புமலை போலப் பெருங்கவி னெய்தினமையால், "அரிய காவலை யுடையளாயினுள் என்றும்; தலைவியின் அழகு, முள்ளூர் மன்னனுகிய மலையமான் திருமுடிக்காரி

பரியேறிச் சென்று, இரவிலே அடித்துக் கொண்டுவந்த ஆநிரைக் குரியோர் அவனை டெதிர்த்துப் போர் முனையில் அழிந்தாற் போல், அழிந்தது என்றும்; கொல்லிமலைத் தலைவனாகிய, வல்வில்லோரியைக் கொன்ற திருமுடிக்காரியானவன் உடனே அவ் வோரியின் பெருந் தெருவிலே புகுந்ததைக் கண்ட ஓரியைச் சார்ந் தார் யாவரும் ஒரு சேர நின்று, பேரிரைச்ச லிட்டாற் போல, இவ் வூரிலே கல் லென்னும் நகையொலி யுண்டாயிற்று என்றும் கூறப் பெற்றுள்ளன. கிடங்கில் என்ற ஊரும் சிறப்பிக்கப்பெற்றுளது.

'ஆளிற் பெண்டிர் தாளிற் செய்த, நுணங்கு நுண்பனுவல்' என்னும் தொடர் நினைவுகூறத்தக்கது. கணவனை யிழந்த கைம்மை மகளிர் தம் உயிர்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளின் பொருட்டு முயன்று நூற்கின்ற மிக நுண்ணிய பஞ்சு-என்பது இதன் பொருள். புறப்பாட்டிலும், 'பருத்திப் பெண்டின் பனுவல்' என்று கூறப்பெற் றுள்ளது. அக்காலத்து இல்லிலிருந்து மகளிரும் புரிந்து சிறப்பெய் திய இத் தொழில் இப்பொழுது நம் நாட்டில் அருகினது பெரிதும் இரங்கத் தக்கது. மலையினிடத்தே துயில்கின்ற பிடியின் பக்கத்தில் மேகம் மறைத்தலால், ஆண்யானை அதனைக் காணப்பெருது பிளிரு நிற்கும் என்றும்; மலைச் சாரலில் உழுதொழில் புரியும் குறவரது இளமகளிர், கரிய விரலையுடைய மந்தியை விருந்தாக ஏற்றுக் கொண்டு. குடம் போலும் பலாப்பழத்தின் சுளையை அதற்கு அளிப் பர் என்றும் கூறியிருப்பன வியக்கற் பாலன. காட்டகத்து வேட்டுவன் பெறும் உணவுப் பொருள்களும் (59), தலைவி கிளியைத் தூது விடுதலும் (376) நன்ருகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றிலுள்ள உள்ளுறை யுவமங்களெல்லாம் வியக்கற் பாலனவே.

'நீரின்றமையா வுலகம் போல,' 'பெரியோர் நாடி நட்பினல் லது-நட்டு நாடார்தம் மொட்டியோர் திறத்தே' என்னும் தொடர்கள்

'நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு.'
'நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை நட்டபின்
வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு.'

என்னும் குறட்பாக்களின் கருத்தைத் தழுவியுள்ளன.

'நின்ற சொல்லர் நீடுதோன் றினியர்
என்று மென்ருேள் பிரிபறி யலரே
தாமரைத் தண்டா தூதி மீமிசைச்
சாந்திற் ெறுடுத்த தீந்தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை

நீரின் றமையா வுலகம் போலத்
தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி
நறு நுதல் பசத்த லஞ்சிச்
சிறுமை யுறுபவோ செய்பறி யலரே.'

குறுந்தொகை.

எட்டுத்தொகையுள் ஒன்ருகிய இந்நூல் கடவுள் வாழ்த்து உள் பட நானூற்றிரண்டு அகவற்பாக்களை யுடையது. இதிலுள்ள பாக்க ளெல்லாம் நான்கடிச் சிறுமையும், எட்டடிப் பெருமையும் உள்ளன. இதில் கபிலர் பாடியன இருபத்தொன்பது பாட்டு.

இவற்றில் சிறுமலைக்கு, யானையும்; நாரையின் சிறிய, பசிய, காலுக்குத், தினையின் தாளும்; மலையினின்று இழியும் அருவிக்கு, இற்றி மரத்தினது கல்லிடத்தே பரவிய வெள்ளிய வேரும் † தலைவன் பெருமூச்சுக்குப், பாதியிரவில் துயிலும் யானையின் உயிர்ப்பும்; தாமரை யிலைக்குக் களிற்றின் செவியும் உவமையாக வந்துள்ளன. சிறிய கோட்டில் பெரிய பழம் தூங்கினுற் போன்று, தலைவியின் உயிர் மிகச் சிறிது, அவளுற்ற காமம் மிகப் பெரிது என்றும்; தலைவியின் நீரையொத்த சாயல், தலைவனது தீயையொத்த மனவலியைக் கெடுத் திட்டது என்றும் கூறப்பட்டுள. தலைவிக்குக் கொல்லி மலையிலுள்ள பாவை உவமிக்கப் பட்டுளது. மிளகின் றழையைக் குரங்கு அருந்தும் என்று கூறியிருக்கிறது. மற்றும், இவ்வாசிரியர், ' கேடுற்றவிடத்துச் செய்த உதவியை அரசுரிமைச் சிறப்பெய்தி மறந்த மன்னன் போல நன்றி மறந்தனையாயின் ' என்று தோழி தலைவர்க்குக் கூறுவதாக வும்; ' தலைவனது கேண்மையால் வந்த இன்னுமையினும் துறக்க வின்பம் இனிதாமோ ' என்றும், ' அன்னை செய்த உதவிக்கு உயர் நிலையுலகமும் ஆற்றுதற் கரிது ' என்றும், தலைவி தோழிக்குக் கூறுவ தாகவும் கூறியுள்ளார். சிறுகுடி பசிப்பின் யானையின் கொம்புகளை விற்று உண்பிக்கும் ஓரி யென்பானது கொல்லிமலை என்கின்ருர். மலையனது முள்ளூர்க் கானத்தைப் பல விடத்துச் சிறப்பித் தோது கிருர். இவர் கூறிய, கானமஞ்ஞை யறையின் முட்டை, வெயி லாடு முசுவின் குருளை யுருட்டுங், குன்ற நாடன் ' என்பதன் கருத்து, ' வந்தாய் பவரையில்லாமையின் முட்டை யிளையமந்தி, பந்தாடிரும் பொழிற் பல்வரை நாடன் ' என மாணிக்க வாசகப்பெருமானுல், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில், எடுத்தாளப் பெற்றது.

---

† இவ்வுவமை நற்றிணையிலும் இவர் கூறியிருப்பது காண்க.

ஐங்குறுநூறு.

எட்டுத் தொகையுள் ஒன்ருகிய இந்நூல், அகத்தின் பகுதியாகிய மருதம், நெய்தல், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்னும் திணைகள் ஒவ்வொன்றனையும் பற்றித் தனித்தனி கூறும் நூறு நூறு அகவற் பாக்களை யுடையது. இவ்வைந்து நூற்றையும் இயற்றினர் முறையே ஓரம்போகியார், அம்மூவனர், கபிலர், ஓதலாந்தையார், பேயனர் என்போர் †. மற்றைத் தொகைகளிற் போலவே, பாரதம் பாடிய பெருந்தேவன ரியற்றிய கடவுள் வாழ்த்து இதில் முதற்கண் உள்ளது இதிலுள்ள பாக்களெல்லாம் மூன்றடிச் சிற்றளவும், ஆரடிப் பேரளவும் உள்ளன. இதன் ஒவ்வொரு நூறும் பப்பத்துப் பாக்கள் ஒவ்வொரு தன்மையினவாக இயன்றுள்ளன. கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பகுதியில் உள்ள பத்துக்கள், முறையே அன்னய்வாழிப் பத்து. அன்னய்ப் பத்து, அம்மவாழிப் பத்து, தெய்யோப் பத்து. வெறிப் பத்து, குன்றக்குறவன் பத்து, கேழற் பத்து, குரக்குப் பத்து, கிள்ளைப் பத்து. மஞ்ஞைப் பத்து என்பனவாகும். இவற்றின் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் 'அன்னய் வாழி' என்பது மூதலிய சொற்களேனும், அவற்றின் பரியாயச் சொற்களேனும் வருதலின், இவை இப் பெயரின வாயின. இதிலுள்ள பாக்களெல்லாம் சொற் சுவை, பொருட் சுவை துவன்றிக் கற்பார்க்குக் கழிபேரினிமை பயப்பன. இயற்கை வளங்களை இயற்கை வளங்களை யெழில் பெற விளக்குவன.

> 'அன்னய் வாழிவேண் டன்னை நம் படப்பைத்
> தேன்மயங்கு பாலினு மினிய வவர் நாட்
> டுவலைக் கூவற் கீழ
> மானுண் டெஞ்சிய கலிழி நீரே.'

இவ்வொரு பாட்டிலிருந்தே, இந்நூலின் அருமை, பெருமைகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாகும். தலைவனுடன் அவனூர்க்குச் சென்று மீண்ட தலைமகள், 'நீ சென்ற நாடு எவ்வியல்பிற்று ?' என வினவிய தோழிக்குக் கூறியது இது. இதன் பொருள் : 'அன்னையே! வாழ்வாயாக ! யான் சொல்லு மிதனை விரும்பிக் கேள். அன்னை ! நம் மலைப்பக்கத்து இருலினின்றும் பிழிந்தெடுத்த தேன் கலந்த பாலி

---

† இதனை,

> 'மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் மூவன்
> கருதுங் குறிஞ்சி கபிலன்—கருதிய
> பாலையோத லாந்தை பனிமுல்லை பேயனே
> நூலையோ தைங்குறு நூறு.'

என்னும் வெண்பாவானறிக.

னுங்காட்டில், நம் தலைவர் நாட்டிலே தழைகள் விழுந்து அழுகிக் கிடக்கும் சிறு குழிகளின் கீழிடத்தவாய், விலங்குகளால் உண்ணப் பட்டு எஞ்சியுள்ள கலங்கற் சின்னீர்கள் எனக்கு மிக்க இனிமை யுடை யன காண்.' என்று தலைவி கூறினாள் என்பது. தலைவரது நாடு இதுவே போற் சிறந்தது என்றேனும், இதனினும் சிறந்தது என் றேனும் தலைவி கூறியிருப்பின், அவட்குத் தலைவன் பாலுள்ள அன்பு ஒரு சிறிதும் விளங்குவ தின்று. 'தலைவரது நாடு எவ்வியல்பிற்று, எனினும், அதுவே எனக்குச் சிறந்ததாவது' என்று கூறுவதே தலை வியின் அன்பின் திறனைப் புலப்படுப்ப தாகும் அதனையே, 'அவர் நாட்டு உவலைக் கூவற் கீழ மானுண்டு எஞ்சிய கலிழிநீர் நம் படப் பைத்தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய' என்று இங்ஙனம் கூறினாள். தழைகள் அழுகிக் கிடக்கும் சேற்றிடத்தில், விலங்குகள் உண்ணக் கலங்கிய சிறிய நீரை, இறப்ப இழிந்தாரும், எத்துணை நீர் வேட்கை. யுற்ற பொழுதும், உண்ணுதற்கு அருவரா நிற்பர். உண்ணின், அஃது அப்பொழுது இனிமை சிறிதும் இலதாதலே யன்றிப். பின்பு பல பிணியும் உண்டாக்கிப், பெருந்துன்பத்தை விளைப்பதுமாகும் தேனும் பாலும் தனித்தனி மிக்க இனிமை யுடையவாய், எத்துணைப் பெரியாராலும் விரும்பி யுண்ணப்படுவன. அவற்றுள் ஒன்று மற்றையதுடன் கலக்கப்பெறின், அக்கலவை பருகுதற்கு அதன் மேலும் இனிமை யுடைத்தாகும். அவ்வளவன்றி, அஃது உடம்பிற்கு உறுதி பயந்து, பிற் பொழுதுகளில் இன்பம் விளைப்பது மாகும் 'கலங்கற் சின்னீர் தெருளாமையால் உண்பான்' என்னும் இறைய னாரகப்பொருளுரையும், பாலொடு தேன் கலந்தற்றே' என்னும் திருக்குறளும் இங்கு நினைக்கற்பாலன. இவ்வாற்றால், யாவரானும் வெறுக்கத்தகும் கலங்கல் நீர், யாவரானும் விரும்பத்தகும் தேன் பாற் கலவையினும், தலைமகட்கு இனிமை யுடைத்தாயிற்று. இதற்கு என்னை காரணம்? அன்பு என்பதொன்று எத்துணை யிழிந்த பொருளையும் உயர்ந்த பொருளாக்க வல்ல மருந்தாக வுள்ளது.

'செருப்படியவ் விளம்பருவச் சேயடியிற் சிறப்புடைத்தால். 'எனக்கவன்றன் வாயுமிழும் புனல் புனிதம்' † என்று சிவன் கூறிற் ருக வுள்ள திருப்பாட்டுக்களும் இவ்வுண்மை தெரிப்பன வன்றே? 'அன்பு என்ப தொன்றின் தன்மை அமரரும் அறிந்ததன்று' ‡ என் னில், இதன் பெருமையை யாம் எங்ஙனம் உரைக்கேம்? தலைவனது நாட்டிலுள்ள தென்ப தொன்றே பற்றி, அவ்விடத்துள்ள மிக இழிந்த பொருளையும் தலைவியானவள் பிறவிடத்துள்ள மிக வுயர்ந்த பொரு ளினும் உயர்ந்ததாகக் கொண்டாள் என்றால், அவள் தலைவனிடத்து எத்தகைய அன்புடையளாதல் வேண்டும்? தேன் என வாளா கூறாது, 'நம் படப்பைத்தேன்' என்றது, அது பிறவிடத்துள்ளதினும் இனிது

† பெரியபுராணம். ‡ கம்ப ராமாயணம்.

என்பது தோற்றுதற்கு இதனால் கற்புடை மகளிராவார், தம் பிறந்தகத்து எத்துணைப் பெருஞ் செல்வம் நிறைந்திருப்பினும், அதனினும் தாம் புக்ககத்து வறுமையை மிகு மேன்மை யுடைத்தென்று கொள்வர் என்பது பெறப்படும். தோழியை அன்னாய் என்றது அருமை பாராட்டி. இருமுறை விளித்தது ஆர்வம் பற்றி. வாழி யென்றது அவள் உடன்போக்கிற்குத் துணை புரிந்த உதவிபற்றி. வேண்டு என்றது தான் சொல்லும் பொருளின் இன்றியமையாமை பற்றி. இவ்வாறு இவ்வாசிரியர் அன்பினது திறத்தை இரண்டு மூன்றடிகளால் விளங்க வைத்த மாட்சியை எங்ஙனம் வியந்துரைக்க வல்லேம்?

இனிக், குரக்குப்பத்தில், குரங்கின் தலைவனான கடுவன், சிறிய பிரப்பங்கோல் கொண்டு, மாரி மொக்குளைப் புடைத்து அழிக்கும் என்றும், மலையிடத்துள்ள கடுவன், நறைக்கொடி கொண்டு, கருக்கொண்ட இளமுகிலைப் புடைக்குமென்றும், குரங்கு தன் மீதிருந்து பாய்தலால், வளைந்து நிமிரும் மூங்கிற்கோல், மீனெறி தூண்டில் போல், தோன்றும் என்றும் கூறியுள்ளனவும்; மஞ்ஞைப் பத்தில் மலர்ந்த வேங்கை மரத்திலிருந்த மயில், அணிகலன் அணிந்த மகளிர் போலத் தோன்றும் என்றும், பூக்கொய்யும் மகளிர் போலத் தோன்றும் என்றும் தினையரி தாளிலிருந்த குருவி எழுவது விழுவதாய் வருந்துறச் சிறகை விரித்து ஆடிச் செல்லும் மயில், பந்தாடும் மகளிர் போலத் தோன்றும் என்றும் கூறியுள்ளனவும் படித்து இன்புறற் பாலன. இங்குக் கூறிய 'மீனெறி தூண்டில்' என்ற உவமம், 'கான யானை கைவிடு பசுங்கழை மீனெறி தூண்டிலினிவக்கும்' எனக் குறுந்தொகையுள்ளும் (54) போந்துளது. மதவேழமானது, கரிய மலைப்பாறையைப், பிடி யென்று கருதித்தழுவும் நாடன் என்பதும், வெறிப்பத்தில், 'பொய்யா மரபி னூர்முது வேலன்' எனவும், 'பொய்படு பறியாக் கழங்கே' எனவும் குறிப்பிற் கூறி, வெறியாட்டாளனது (பூசாரி) பொய்ம்மையை விளக்குவனவும் போல்வன நகைச்சுவை பயப்பனவாகும். இவள் தினைப்புனம் காத்தொழிந்தால் வரைவல் என்ற தலைவற்குத் தோழி கூறுவதாகக், 'கொடிச்சி கிளியோட்டுங் குரலைக் கிளியின் குரலெனக் கருதிப், பிறவிடத்துள்ள கிளிகளும் தினைப் புனத்திற் போந்து அழிக்கும் என்று காவலை விலக்குவர் போலும், ஆகலாற், பெரிய மலை நாடனே! இவளை விரைய வரைந்து கொள்வாயாக' என்று வியப்புத் தோன்றக் கூறப்பட்டுளது. பின்னுளோரும், 'ஆயோ வெனுங் குரலையோ புனத்தை யழிக்கின்றதே' என இக் கருத்தை எடுத்தமைத்துளார். தலைவி பின்னாக வந்து கண் பொத்திய விடத்து, 'அழகிய காந்தட் பூப் போலும் கையால் என் கண்களைப் புதைத்தோயே! என் நெஞ்சம் விரும்பினவர் நீயலதும் உளர் கொல்லோ?' என்று தலைவன்

கூறிற்றாக வுள்ளது இன்பம் விளக்கின்றது. கம்பநாடரும், 'காரன்ன கூந்தற் குயிலன்னவள் கண்புதைப்ப, ஆரென்ன லோடு மனலென்ன அயிர்த்துயிர்த்தாள்.' என இக்கருத்தை யெடுத்து † இராமாயணத் திற் பதித்து வைத்தார்.

தலைவன் ஊர்ந்த குதிரை, பார்ப்பனக்குறு மகவுபோல் குடுமித் தலையது எனவும்; அசோகின் றளிர் நெய்யொடு பிசைந்த உழுந்து மாப்போலும் எனவும்; பொன்போலும் தினையைக், கட்டளை (பொன் உரையாணி) போலும் கேழல் மாந்தும் எனவும்; அவரையை நிறையத் தின்ற மந்தி, பண்ட வாணிகர் பைபோலத் தோன்றும் என்வும் கூறியுள்ள உவமைகள் பெரிதும் மகிழ்ச்சி விளைப்பன வாகின்றன. மற்றும் பல உவமைகளும், உள்ளுறைகளும் இதிற் கூறப் பட்டுள்ளன. 'வெள்ள வரம்பின் ஊழி' என இதில் வந்துளது. தொல்காப்பியனார், 'ஐ அம்பல் என வரூஉம் இறுதி' என்பதனால் தாமரை, வெள்ளம் ஆம்பல் என எண்ணுப் பெயர்கள் கூறியிருப்பது இங்கே கருதற்பாலது. ஆண் குரங்கினை, 'மந்திக் கணவன் கல்லாக் கடுவன்,' 'குரங்கின் றலைவன்' என்றிங்ஙனம் இதில் கூறியிருக்கிறது 'குரங்கி னேற்றினைக் கடுவனென்றலும்' எனத் தொல்காப்பியனார் வழுவமைத் திருத்தலும் காண்க. புலியின் ஏற்றை, பிடியீன்ற குழவி, தகர், புருவை, பன்றிக் குருளை, பன்றி யொருத்தல் மந்திப்பறழ், மந்திப் பார்ப்பு என்றிவை முதலிய மரபுகளும், பல வழக்கங்களும் இதிற் காணப்படுகின்றன.

அகநானூறு.

எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய இந்நூல், கடவுள் வாழ்த்து உள்பட நானூற்றொரு அகவற்பாக்களை யுடையது. இஃது அகம் எனவும், அகப்பாட்டு எனவும், நெடுந்தொகை எனவும் வழங்கும். இதிலுள்ள பாக்களின் அடியளவு சிறுமை பதின்மூன்று, பெருமை முப்பதொன்று. இத்தொகையின் முதல் நூற்றிருபது பாக்களைக், களிற்றியானை நிரை எனவும், அடுத்த நூற்றெண்பது பாக்களை, மணிமிடை பவளம் என்வும், இறுதி நூறு பாக்களை, நித்திலக்கோவை எனவும் ஆன்றோர் வழங்குவர். இதிற் கபிலர் பாடியன பதினெட்டுப் பாக்கள்.

---

† பாலகாண்டம்-பூக்கொய்படலம்.

இவற்றில், வாழைக்கனி, பலாக்கனிகளால் சுனையிடத்து நிறைந்த தேனை, வேட்கை மிகுதியால் நீரென்று கருதியுண்ட கடுவன், அயலிலுள்ள மிளகு கொடி வளரப்பெற்ற சந்தன மரத்தின் மேல் ஏறமாட்டாது, மலர்ப் படுக்கையில் கண்படை கொள்ளும் என்றும்; பலவின் பழங் கொள்ளுமாறு குரவர் நாட்டிய குரம்பை, உதிர்ந்த வேங்கைப் பூவால் மூடப் பட்டிருப்பதனைப் புலியென்று கருதி, அஞ்சுதலுற்ற வேழம், மழை தவழும் மலையிலே கழைமுடியப் பாய்ந்து ஓடாநிற்கும் என்றும்; மூங்கிலின் றுளையில் காற்றுப் புகும் ஓசை குழலிசையாகவும், அருவி நீர் வீழ்ச்சியினோசை முழவின் குரலாகவும், கலையின் குரலோசை பெருவங்கியமாகவும், வண்டின் பாட்டு யாழிசையாகவும் கொண்டு, மந்தியின் அவை நோக்கி வியப்புறும்படி, மூங்கில் வளர்ந்த பாறையில் அசைந்தாடும் மயில், விறலி போலத் தோன்றும் என்றும்; அருவியிற் பாய்ந்த கருவிரலையுடைய மந்தி, பலாப் பழத்தைத் தெப்பமாகக் கொண்டு, சாரலிலுள்ள ஊர் முன்றுறையிற் சென்று சேரும் என்றும்; உள்ளுறை பொருந்த அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

தலைவன் வரைந்து கொள்ள வருகின்றமையைத் தலைவிக்கு அறிவிக்கலுறும் தோழியானவள், 'குளிர்ந்த கண்ணும், தளிர் போலும் மேனியும் உடையாளே! வானளாவிய மலையினை யுடைய நம்தலைவர் வரைதற் பொருட்டு வந்தமையால், எனக்கு உண்டாகிய மகிழ்ச்சியின் அளவு சொல்லின், நாடு வறங்கூரவும், கலப்பை நொழிலின்றித் துஞ்சவும், கோடைமிக்க பசுமையற்ற காலையில், மலை போலும் கரைகளையுடைய பெரிய குளம் நிறையும் படியாகப் பெருமழை பொழிந்த வைகறையில் பல்லோரும் உவந்த உவகையெல்லாம் என்னுள்ளத்தே பெய்து வைத்தாற் போலும்' என்று தன் மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத் துரைப்பதாகக் கூறியிருக்கிறது. 'ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன் கண்டாய்' என்ற தேவாரம் இங்கே கருதத் தக்கது.

தலைமகன் சிறைப் புறத்தானாகத், தலைமகள் தோழிக் குரைக்குமிடத்து, 'தோழி! நாம், அவர் இருளிடை வருதலின் ஏதத்தையஞ்சி அகன்று வலித்திருப்பவும், எனது நெஞ்சு என்னையும் நின்னையும் சேளாது கைவிகந்து, படுகுழிகளையுடைய வழியில் இருளில் மிதிக்குமிடத்து அவரது தளர்ந்த அடியைத் தாங்குமாறு செல்லா நின்றது.' என்றதாகக் கூறியிருக்கிறது. 'கரு நாயிறு போல்பவர் காலொடு போய், வருநாளயலே வருவாய் மனனே' என்று கம்பர் கூறியது இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

'வேங்கையினது பொன்போலும் பூங்கொத்துக்களைச் சூடி, வளைந்த வில்லைத் தோளின் மீதிருத்திப், பலாப்பழத்தில் விளைந்த தேறலை இளையரோடும் மாந்திக், குறி பிழையாத வென்றியையுடைய நாய் பின்னேவர, வேட்டைக்குச் சென்ற குறவன், குளவியின் புதல் குருதியொடு பொருந்து மாறு, முள்ளம் பன்றியை எய்து வீழ்த்தும் குன்று' என்று கானவரது வேட்டை கூறியிருக்கிறது.

'ஈன்று இளைத்த பெண் புலியின் பசிக்கு உணவு தருமாறு, மலைக் குகையினின்றும் புறப்பட்ட புலிப்போத்து, ஆமானின் பெண் அலரும்படி ஆமானேற்றைப் பாய்ந்து, வலமுற வீழ்த்திக், கரிய கல்லிடமெல்லாம் சிவக்கும்படி இழுத்துவரும்' எனப் புலிவேட்டம் கூறப்பட்டுளது.

பிறருற்ற துன்பத்திற்குப் பிறரும் வருந்துவர் தம்மையுற்ற துன்பம் தமக்கோ எளிது என்னும் பொருளுடைத்தாக,

'பிறருறு விழுமம் பிறரும் நோப
தம்முறு விழுமம் தமக்கோ தஞ்சம்'

என்று கூறப்பட்டுளது.

வண்டினை, 'அறுகால் யாழிசைப் பறவை' என்று கூறியிருக்கிறது,

இருதலைப் புள் போல, இருவர்க்கும் உயிர் ஒன்றாகிய கேண்மையர் என்றும்; மழையிற் கலித்த பிச்சி முகையின் வெரிந் போலும் கண் என்றும் ; யானைக் கயிற்றுப் புறம் போலும், கல்லின் மேல் ஓங்கிய சிறு நெறி என்றும் ; ஏற்றின் இமிலிற் பூட்டிய கயிறு போலத், தலைவனது திரண்ட தோளில் அணிந்த மாலை புரள என்றும் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. நள்ளியானவன், இரப்போர்க்கு மழை சுரத்தாற் போல், தேரும், களிறும் நல்குவன் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஏழாம் அதிகாரம்

புறப்பொருட் பகுதியும் பிறவும்.

புறநானூறு.

எட்டுத் தொகையுள் ஒன்ருகிய இந்நூல் கடவுள் வாழ்த்து உட்பட நானூற்றெரு அகவற்பாக்களை யுடையது, புறத்தின் பகுதியாகிய வெட்சி முதலிய திணைகளுக் குரிய துறைப் பொருளமைந்த நானூறு பாக்களை யுடைமையின் புறநானூறு எனப் பெயர் பெற்றது. இது புறம் எனவும், புறப்பாட்டு எனவும் வழங்கும். இந்நூலின் இறுதியிலுள்ள பாடல்கள் பல சிதைந்து விட்டமையின், பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமை பெருமை தெரிந்துகொள்ளக்கூடவில்லை ' இந்நூலால், பண்டைக் காலத்து இத்தமிழ் நாட்டிலிருந்த சேர, சோழ, பாண்டியர்களாகிய முடியுடை வேந்தர், சிற்றரசர், அமைச்சர். சேனைத்தலைவர், வீரர் என்கிற பலருடைய சரித்திரங்களும், கடையெழு வள்ளல்களின் சரித்திரங்களும், கடைச் சங்கப் புலவர் பலருடைய சரித்திரங்களும், அக்காலத்துள்ளாருடைய நடை முதலியனவும், இன்னும் பற்பலவும் நன்கு புலப்படும்.

இதிலுள்ள பாக்களில், கபிலர் பாடியன இருபத்தெட்டு. அவற்றுள், இரண்டு பாட்டுச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடியவை திருமுடிக்காரியைப் பாடியவை நான்கு. பேகனைப்பாடியது ஒன்று. பாரியைப் பாடியவை ஏழு, பாரிதுஞ்சிய வழி இரங்கிப்பாடியவை எட்டு, பாரிமகளிரைக்கொண்டு சென்று, விச்சிக்கோனைப் பாடியது ஒன்று இருங்கோவேளைப் பாடியவை இரண்டு. தாம் வடக்கிருக்கும் பொழுது பாரியை விளித்துப் பாடியது ஒன்று. மகட்பாற் காஞ்சியாகப் பொதுவே பாடியவை இரண்டு. பாரி துஞ்சியதற்கு இரங்கிப் பாடிய பாட்டுக்கள் மிகவும் உருக்கமானவை

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் தம் கையைப் பற்றி, ' நும்கை மெல்லிய ' எனக் கூறியபொழுது, யானை, குதிரை, தேர்களை முறையானே செலுத்தியும் வில்லை நாணேற்றி அம்பினை வழங்கியும் போர் புரியவும், பரிசிலர்க்கு அரிய அணிகலங்களை யளிக்கவும் நின் கைகள் வலிய வாகும் ; ஊனையும், துவையையும், கறியையும், சோற்றையும் உண்டு வருந்தும் செயலல்லது வேறு செயல் அறியாவாகலின், நின்னைப் பாடுவார் கைகள் மெலிய வாயின ' என்றும் ; பாரிதுஞ்சிய பின், பறம்பினை நோக்கி நின்று, ' பெரும் புகழை யுடைய பறம்பே !

மதுவுடனே, துவையையும், ஊனையு முடைய சோற்றை விரும்பிய வாறே தரும் மிக்க செல்வம் முதிர்ந்து, முன்பு எம்மொடு நட்புச் செய் தாய்; இப்பொழுது, பாரி இறந்தானாகக், கலங்கிச் செயலற்று, நீர்வார் கண்ணை யுடையேமாய்த், தொழுது, நின்னை வாழ்த்திச் செல்லுதும், ' என்றும் கூறியிருத்தலால், இவ்வாசிரியர் மதுவும், ஊனும் உண்ணு மியல்பினர் எனச் சிலர் கருதாநிற்பர். மிகப் பழைய நாளில், எவரும் இவ்வழக்கங்களைக் குற்ற மென்று கருதிற் றிலர் என்பதற்கு, வடமொழியிலுள்ள மனு முதலிய மிருதி நூல்களே தக்க சான்றாகும். எனினும் நல்லிசைப் புலவராகிய கபிலர் இவ் வழக்க முடையார் என்பதற்கு யாம் எளிதில் இணங்கக் கூடவில்லை. இவ்வாசிரியர் தாமே இன்னா நாற்பதில் இவற்றைக் கடிந்திருக்கின் றனர். பெரும்பாணாற்றுப் படையில், அந்தணர்க்கு வேறு தூய வுணவு கூறப்பட்டிருத்தலும் கருதற்பாலது. புலவர்கள் தம்மைப் பாணர் முதலியோர் போல் வைத்துப் பாடும் வழக்கமுடையராகலின் கபிலரும் தம்மைப் பாணர்போல் வைத்துப் பாடியுள்ளா ரெனக் கொள்ளுதல் நேரிது எனத் தோன்றுகிறது. இங்ஙனம் பாடுவ துண்டென்பது, சிறுகுடி கிழான் பண்ணனைக் கிள்ளிவளவன் பாடிய ' யான் வாழுநாளும் பண்ணன் வாழிய,.........பசிப்பிணி மருத்துவ னில்லம், அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமினெமக்கே ' என்னும் புறப் பாட்டால் நன்கு துணியப்படும். அந்நாளில், அரசர் முதலியோரும், பாணர் போல்வாரை இறப்ப விழிந்தாராக வொதுக்காது, அவர்கள் பால் மிக்க அன்புபாராட்டி வந்திருக்க வேண்டும் என, இதுபோன்ற வைகளால் கருதப்படுகிறது.

செல்வக்கடுங்கோவைப் பாடிய பாட்டு ஒன்று மிக்க பொருட் சிறப்புடைத்தா யிருத்தலின், அதனையும், அதற்கு ' வேறுபட வந்த வுவமத் தோற்றம் ' என்னும் உவம வியற் சூத்திர வுரையில், பேரா சிரியர் தம் நுண்ணறிவு மாட்சியாற் கண்டு எழுதிய உரையையும் ஈண்டுத் தருகின்றாம்.

' வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅ
திடஞ்சிறி தென்னா மூக்கந் துரப்பப்
வொடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா வீகைக்
கடந்தடு தானைச் சேர லாதனை
யாங்கன மொத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம் †
பொழுதென வரைதி புறக்கொடுத் திறத்தி

---

† புறப்பாட் டுரைகாரர், ' பகல் விளங்குதி ' எனப் பாடங் கொண்டு, ஞாயிற்றுமண்டில மாக்கி யுரைத்தனர்.

மாறி வருதி மலைமறைந் தொளித்தி
யகலிரு விசும்பி னானும்
பகல்விளங் கலையாற் பல்கதிர் விரித்தே' (புறம்—8)

இப்பாட்டு உவமிக்கப்படும் பொருளாகிய சேரலாதனை உவமையாக்கியும், உவமையாகிய திங்கள் மண்டிலத்தைப் பொருளாக்கியும் வைத்து, உள்ளுறை உவமம் போல, உவமையடை பொருளுக்கும், பொருளடை உவமைக்கும் மறுத்துக் கொள்ளுமாறு இயற்றப்பட்டுள தெனக் கொண்டு, பின் வருமாறு விளக்குகின்றார் பேராசிரியர்.

"'வையங் காவலர் வழிமொழிந்தொழுக' என்றமையால், இவன் தன் றன்மையனு யொழுகுவ தன்றிப், பிற வரசர் வழிப்பட மாட்டான்; மதியமாயின், ஒழிந்த கோளும் செல்லத், தானும் செல்லும் என்றும்; 'போகம் வேண்டிப் பொதுச் சொற் பொருது' என்றமையாமல், இவன் இன்ப நுகர்ச்சியின் பொருட்டுச் சிறப்பில்லாக் கட்டுரை யெய்தான்; மதியமாயின், இருபத் தெழுவர் மகளிரொடு போகந்துய்த்து, எல்லார்க்கும் ஒப்ப அறஞ்செய்யாது, உரோகிணி மேற் கழி பெருங் காதல் கொண்டு சிறப்பில்லா கட்டுரை யெய்தும் என்றும்; 'இடஞ் சிறிதென்னு மூக்கந் துரப்ப' என்றமையால், மதிமண்டிலம் எஞ்ஞான்றும் தன் னெல்லைக் கண்ணே வரும் என்றும்; 'ஒடுங்கா வுள்ளம்' என்றமையால், மதியம் தேய்ந்து ஒடுங்கும் என்றும்; 'ஓம்பாவீகை' என்றமையால், மதியமானது நாடோறும் ஒரோவோர் கலையாகப் பல்லுயிர்க்கும் இன்பம் பயக்குமாறு தருவ தல்லது, உடைய வெல்லாம் ஒரு காலே கொடாது என்றும்; 'கடந் தடுதானை' என்றமையால், மதிக்குத் தானையாகிய தாரகை யெல்லாம் பகைக் கதிராகிய பரிதி மண்டிலத்திற்குத் தோற்கும் என்றும்; இவ் வாற்றால் உவமை யடையெல்லாம் எதிர் மறுத்துக் கொள்ளப் பட்டன. 'வீங்கு செலன் மண்டிலம்' எனவே, மதியம் கடையாயினார் கதியிற் செல்லும்; பாட்டுடைத் தலைவன் தலையாயினார் கதியிற் செல்லும் என்றும்; 'பொழுதென வரைதி' எனவே, நாடோறும் நாழிகை வேறுபட்டு எறித்தி என்றதனால், அவன் பொழுது செய்யான் என்றும்; 'புறக்கொடுத் திறத்தி' எனவே, தோற்றோர் போன்று, ஒளி மழுங்கிச் செல்கின்றா யென்றதனால், அவன் பிறர் தோற்றோடக் காய்ந்து சுடர் போல விளங்குவன் என்றும்; 'மாறி வருதி' எனவே திங்கடோறும் மாறிப் பிறத்தி யென்றதனால், அவன் ஒரு பெற்றியே நிலை பெற்றான் என்றும்; 'மலை மறைந் தொளித்தி' எனவே, மலை சார்ந்த வழித்தோன்றா யென்றதனால், அவன் தன் னாட்டு மலையினும் மீக் கூறப்படும் என்றும்; 'அகலிரு விசும்பினானும்' எனவே அவன் இவ்வுலகத்து நிலை பேறுடையன் என்றும்; 'பகல் விளங்கலை'

எனவே, அவன் இருபொழுதும் விளங்கும் என்றும்; பொருட் குரிய அடை யெல்லாம் அவ்வாறே எதிர் மறுத்துக் கொள்ளப்பட்டன.'' கபிலரது பாட்டு என்னும் மாணிக்கத்தை மதிக்க வல்லார் பேராசிரியரே போலும்!

'நல்லவு தீயவு மல்ல குவியிணர்ப்
புல்லிலை யெருக்க மாயினு முடையவை
கடவுள் பேணே மென்னா வாங்கு
மடவர் மெல்லியர் செல்லினுங்
கடவன் பாரி கைவண் மையே' (புறம்—106.)

'பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
யொருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்
பாரி யொருவனு மல்லன்
மாரியு முண்டீண் டுலகுபுரப் பதுவே' (புறம்—107.)

'நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்பப்
பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்
வறிது பெயர்குவ ரல்லர் நெறிகொளப்
பாடான் றிரங்கு மருவிப்
பீடுகெழு மலையற் பாடி யோரே' (புறம்—124.)

பதிற்றுப்பத்து.

எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய இந்நூல், முடியுடை வேந்தராகிய சேரர் பதின்மரைச் சங்கப்புலவர் பதின்மர் பாடிய நூறு அகவற்பாக்களை யுடையது. பப்பத்துப் பாக்களுள்ள பத்துப் பகுதிகளைத் தொகுத்த தாகலின், இது பதிற்றுப்பத்து எனப்பட்டது. இதிலுள்ள பாக்களெல்லாம் புறத்திணைக்குரிய துறைப்பொருளமைந்தன. ஒவ்வொரு பாட்டிற்கும் அவற்றிலுள்ள சிறப்புடைய தொடரால் பெயரிட்டிருப்பதும், வண்ணமும், தூக்கும் எழுதியிருப்பதும், ஒவ்வொரு பத்தின் ஈற்றிலும் பாடப்பட்டோர் வரலாற்றையுணர்த்தும் பதிகம் கூறியிருப்பதும் இந்நூலின்கட் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு சிறப்புடைய தொடரால் பாட்டுக்களுக்குப் பெயர் வைத்திருப்பது கொண்டு, பண்டையோர், பாட்டுக்களின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் நன்கு ஆராய்ந்து, அவற்றுட் சிறப்புடையன கண்டு வந்தனர் என்னும் உண்மை புலனாகின்றது. இங்ஙனம் பெயர் முதலியவும், பதிகமும் எழுதினோர் இன்னாரின்னா

ரெனத் துணியக் கூடவில்லை எனினும், அவை மிக்க பழமையுள்ளன வென்றே தெரிகிறது. ஒவ்வொரு பதிகத்தின் பின்பும், அவ்வரசர் கள் பாடினோர்க்கு அளித்த பரிசில் இன்ன வென்றும், அவர்கள் அரசு வீற்றிருந்த காலம் இத்துணைய வென்றும் தெரிவிக்கின்ற கட்டுரைத் தொடர்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. அவற்றிலிருந்து' அவ்வரசர்கள் தமிழினிடத்தும், தமிழ்ப் புலவரிடத்தும் எத்துணைப் பெருமதிப்புடைய ரென்பதும், எத்துணைப் பெருவண்மை யுடைய ரென்பதும், நன்கு புலனாகின்றன. பதிற்றுப்பத்தில், ஏழாம்பத்துக் கபிலர் பாடியதாகும். அதனாற் பாடப்பட்டோன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்னும் சேரர் பெருமானாவன். ஏழாம்பத்தின் முதற் பாட்டிலிருந்து வேள்பாரி துஞ்சிய பின்பு கபிலர் செல்வக்கடுங் கோவை யடுத்து இது பாடினாரென்று தெரிகின்றது. இதிலுள்ள,

'புலர்ந்த சாந்திற் புலரா வீகை
மலர்ந்த மார்பின் மாவண் பாரி
முழவுமண் புலர விரவல ரினைய
வாரா சேட்புலம் படர்ந்தோன் அளிக்கென
இரக்கு வாரே னெஞ்சிக் கூறேன்
ஈத்த திரங்கா னீத்தொறு மகிழான்
ஈத்தொறு மாவள் ளியனென நுவலுநின்
நல்லிசை தரவந் திசினே'

என்னுந் தொடர்கள் பாரியின் அருமையையும், கபிலரது பெருந் தன்மையையும், செல்வக் கடுங்கோவின் வண்மையையும் தெரிவித்து, உள்ளத்தைக் கரையச் செய்கின்றன.

செல்வக் கடுங்கோ வானவன், அந்தணர்க் கல்லது பணிதலறியான் என்றும், நட்டோர்க் கல்லது கண்ணஞ்சான் என்றும், நிலந் திறம் பெயருங் காலையாயினும் கிளந்த சொல் பொய்த்த லறியான் என்றும், நகையினும் பொய்யா வாய்மையும், பகைவர் புறஞ்சொற் கேளாப் புரைதீ ரொண்மையும் உடையன் என்றும், வேள்வியாற் றேவர் கடனும், கேள்வியால் முனிவர் கடனும், புதல்வராற் பிதிரர் கடனும் செலுத்தியவ னென்றும் அவனது மாதேவி காமர் கடவுளு மாளுங் கற்பினள் என்றும் இப் பத்திலே கபிலர் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார். கொடுமணம், பந்தர் என்ற ஊர்களும் நேரி, அயிரை என்ற மலைகளும் செல்வக்கோவுக்கு உரியவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இன்பமே துய்க்கும் வடபுலம் (உத்தரகுரு) இதிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வரசர் பெருமகன், மாய வண்ணனை மன்னுறப் பெற்றவ னென்றும், அக்கடவுளுக்கு ஒகந்தூர் என்னும் பதியினை யளித்தவ னென்றும், பதிகம் கூறுகின்றது இவன் இருபத்தைந்தியாண்டு

அரசுவீற்றிருந்தா னென்றும், கபிலருக்குச் ' சிறுபுறமென நூருயிரங் காணங் கொடுத்து, நன்ரு வென்னும் குன்றேறி நின்று, தன் கண்ணிற் கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக் கொடுத்தான் ' என்றும் பதிகத்தின் பின்னுள்ள கட்டுரைகள் தெரிவிக்கின்றன. சேரமான்பாற் கபிலர் இங்ஙனம் பெரும் பரிசில் பெற்ற செய்தி, இளஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பெருங்குன்றூர்க்கிழார் பாடிய ஒன்பதாம் பத்தில், ' கபிலன் பெற்ற வூரினும் பலவே ' என்று உவமையில் வைத்தோதியிருத்தலாலும் நன்கு வலியுறுத்தப் படுகின்றது.

இன்ஞ நாற்பது

பதினெண் கீழ்க்கணக்கினுள் † ஒன்ருய இந்நூல், கடவுள் வாழ்த்து உள்பட நாற்பத் தொரு வெண்பாக்களை யுடையது. இதிலுள்ள ஒவ்வொரு பாட்டும், இன்னது இன்னது ' இன்ஞ ' எனக் கூறுதலின் இஃது இன்ஞ நாற்பது எனப் பெய ரெய்திற்று. இதற்கு எதிராக, இன்னது இன்னது ' இனிது ' எனக்கூறும் பாக்களை யுடைய நூல் இனியது நாற்பது என வழங்குகிறது. இவற்றுள் ஒன்று மற்ருென்றைப் பார்த்துப் பாடியதாகும், எனக் கருதற்கு இடனுண்டு. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் கடைச் சங்க புலவர்களாலும், சிறிது பிற்காலத்து விளங்கிய புலவர்களாலும், இயற்றப் பட்டனவெனத் தெரிகிறது. இவற்றுட் சில நூல்கள் அகப் பொருளாகிய இன்பத்தைக் கூரு நிற்கப், பல நூல்கள் அறம் முதலியன பற்றிய நீதிகளைக் கூறுகின்றன. அவை கூறும் நீதிகள் தாம், பெரும்பாலும் எல்லா மக்களும் மேற்கொள்ளத் தக்கவாயும், உறுதி பயப்பனவாயும் உள்ளன. தமிழிலுள்ள ஒப்புயர் வில்லா நீதி நூல்களிலிருந்தே தமிழ் பெருமக்களின்

---

† பழைய நூல்களை மேற் கணக்கெனவும், கீழ்க் கணக்கெனவும் வகுத்து இலக்கணங் கூறி வருகின்றனர்.

' ஐம்பது முதலா ஐந்நூ றீரு
ஐவகைப் பாவும் பொருணெறி மரபின்
தொகுக்கப் படுவது மேற்கணக் காகும் '
' அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுட் டொகுதி
அறம்பொரு ளின்பம் அடுக்கி யவ்வத்
திறம்பட வுரைப்பது கீழ்க்கணக் காகும் '

என்னும் சூத்திரங்களால் முறையே இருவகைக் கணக்கினிலக்கணமும் காண்க

மேன்மை, மலை மிசை விளக்கு போல், யாவர்க்கும் விளங்கா நிற்கும், நடுவு நிலையுடைய மேனாட்டுப் புலவர்களும் இவ் வுண்மையினை அறிந்து கூறி வைத்திருக்கின்றனர். இவ்வாறிருக்கவும், திரு. M. சீனிவாச ஐயங்கார். M. A., அவர்கள், தாம் எழுதிய தமிழாராய்ச்சி (Tamil Studies) என்ற புத்தகத்தில், தமிழ் மக்களை வரம்பின்றி புறம் பழித்துக் கூறி வருமிடையே. " பழங்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் ஒழுக்கத்தில் மிகத் தாழ்ந்த நிலையி லிருந்தனர் ; ஆதலாற்றான் திருக்குறள் முதலிய நீதி நூல்கள் பல தோன்றுவ வாயின." என்கின்றனர். நீதி நூல் ஒன்று மில்லையாயின், அக் காலத்து மக்க ளெல்லாம் ஒழுக்கத்தி லுயர்ந்தவ ரென்பது அவரது கருத்துப் போலும் ! அவரது தருக்க வறிவு தான் இருந்த வாறென்னே ! அவர் பிழையினை அவரது நெஞ்சமே யெடுத்துக் காட்டி யிடை விடா தொறுக்கும் என்பது துணிபு.

இனி, இவ்வாசிரியர், துன்பின் மூலங்கள் இன்னின்ன வெனக் கண்டு. அவற்றையே தொகுத்தெடுத்துக் கூறியிருப்பது பாராட்டற் பாலதொன்றும். மக்கள் யாவரும், தாம் விரும்புவது இன்பமே யாயி னும் இன்ப துன்பங்களின் காரணங்களை யறிந்து, ஏற்ற பெற்றி நட வாமையால், துன்பமே பெரிதும் எய்துகின்றனர். இஃது எக்காலத் திற்கும் பொதுவாக ஒக்கும். இன்பத்தின் காரணத்தை யறிந்து மேற்கொள்ளுதலினும், முதற்கட் செய்யற்பாலது, துன்பத்தின் காரணத்தை யறிந்து, அதனின் நீங்குதலாகும். ஆதலாற்றான். அந்தண்மை பூண்ட கபிலர், துன்பின் காரணங்களைத் தொகுத்துரைப் பாராயினர் என்க.

பதினெண்கீழ்க் கணக்காவன:—

' நாலடி நான்மணி நானாற்ப தைந்திணைமுப்
பால்கடுகம் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலை சொற்காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாங் கீழ்க் கணக்கு.' என்றபடி.

நாலடியார், நான்மணிக் கடிகை, இன்னா நாற்பது, இனியது நாற்பது, கார் நாற்பது, களவழிநாற்பது, ஐந்திணையம்பது, ஐந் திணை யெழுபது, திணைமொழியைம்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பது, திருக்குறள், திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்ச மூலம், இன்னிலை, முதுமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி என்பனவாம். வெண்பாவிலுள்ள, ஐந்திணை ' என்பதன்முன், ' நால் ' கூட்டி, நாலைந்திணை யெனக் கொள்ளவேண்டும். இன்னிலை யென்ற விடத்து வேறு பாடமோதிக், கைந்நிலையை ஒன்றாகச் சேர்த்தெண்ணுவாரும், பிறவாறு கூறுவாரும் உளர்.

இந்நூல் திருக்குறள் முதலியன போன்று, கூற வேண்டும் பொருள்களை யெல்லாம், அடைவுபட வகுத்துக் கூறவந்த தன்று ஆகலின் இதனை, அவற்றோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் பொருந்தாது. ஒரு பேரறிஞர் ஒருவாறாக உலகியலை விரைந்து நோக்குங்கால், அவருள்ளத்தில் இன்னாவெனத் தோன்றியவைகள், இதில், அவ் வப்படியே வைக்கப் பட்டுள்ளனவென்றே கொள்ளவேண்டும். இதில், நீதிகளே யல்லாமல், சிற்சில மக்களியற்கை முதலியவும் கூறப்பட்டுள. ஒரே கருத்துப் பல விடத்தில் வெவ்வேறு தொடர் களாற் கூறப்பட்டு மிருக்கிறது. கள்ளுண்டல், கவருடல் ஊனுண் டல் என்பன இதிற், கடியப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் வந்துள்ள, '' ஊனைத்தின் றூனைப் பெருக்குதல் முன்னின்னா'', 'குழவிகளுற்ற பிணி யின்னா', 'கல்லா ருரைக்குங் கருமப் பொருளின்னா' என்னும் தொடர்களோடு, இனியது நாற்பதில் வந்துள்ள ஊனைத்தின் றூனைப் பெருக்காமை முன்னினிதே' குழவி பிணியின்றி வாழ்த லினிதே', 'கற்றறிந்தார் கூறுங் கருமப் பொருளினிதே' என்னும் தொடர்கள் ஒற்றுமை யுறுதல் காண்க

'பொருளுணர்வா ரில்வழிப் பாட்டுரைத்த லின்னா
இருள்கூர் சிறுநெறித் தாந்தனிப்போக் கின்னா
அருளில்லார் தங்கட் செலவின்னா வின்னா
பொருளில்லார் வண்மை புரிவு' (10)

மூத்தநாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை.

இதுவும், பின்வரும் இரண்டு பிரபந்தங்களும், பதினோராந் திருமுறைத் தொகுப்பிற் சேர்ந்துள்ளன. இவற்றுக்கும், சங்கப் புலவர் பாடிய எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டுகளுக்கும் உள்ள வேற்றுமைகள், 'நக்கீரர்' என்னும் நூலிற் காட்டப்பட்டுள்ளன. † 'கக-ம் திருமுறையில் வந்துள்ள மூத்த நாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவந்தாதி யென்னும் பிரபந்தங்கள் மூன்றையும் அருளிச் செய்த கபிலதேவநாயனா ரென்பவர் இவரே யென்று பெரியோர் கூறுவர்.' என்று மகா மகோபாத்தியாயர், திரு. உ. வே. சாமிநாதைய ரவர்களும், * கபிலர் செய்த வேறு பிரபந்தங்கள் சில பதினோராந் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன' என்று, திரு. அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்களும் ஒருவாறு நெகிழ்ந்து கூறியுள்ளமையும் காண்க. 'எனை யந்தாதி சொன்னவன் கபிலன் என்று சிவபிரான் கூறியதாகத் திருவிளையாடல் கூறுகின்றது.

---

† பதிற்றுப்பத்து, நூலாசிரியர் வரலாறு

* நற்றிணை, பாடினோர் வரலாறு

இது, வெண்பாவும், கட்டளைக் கலித்துறையுமாகச், சொற்றொடர் நிலையாய், மண்டலித்து வரும் இருபது பாட்டுக்களை யுடையது. தமிழில் மூத்த பிள்ளையாராகிய விநாயகக் கடவுளைப் பற்றிக் கூறுவதில் இந்நூலே முதன்மையுடையது. எனத்தோன்றுகிறது. இதிலிருந்து இரண்டு செய்யுட்கள் இளம் பூரண வடிகளால் மேற்கோளாக எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

‘திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் — உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரு மானை முகத்தானைக்
காதலால் கூப்புவர்தங் கை.’ (1)

சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை

இது, வெண்பாவாலும், கட்டளைக் கலித்துறையாலும் சிவபெருமானைப் பாடியதோர் பிரபந்தம். சொற்றொடர் நிலையாக வுள்ளது. இதில் முப்பத்தேழு பாட்டுகள் இப்பொழுது காணப்படுவன.

‘அடியோமைத் தாங்கியோ வாடை யுடுத்தோ
குடியோம்ப மாநிதியங் கொண்டோ — பொடியாடு
நெற்றியூர் வாளரவ நீள்சடையாய் நின்னூரை
யொற்றியூ ராக்கிற் றுரை’ (15)

சிவபெருமான் திருவந்தாதி.

இது, நேரிசை வெண்பா நூறுடையதாய்ச். சொற்றொடர் நிலையாய், இறுதிப் பாட்டின் இறுதிச் சீர் முதற்பாட்டின் முதற் சீராக மண்டலித்து முடியப் பெற்றுள்ளது. இதன்கண் அகப் பொருட்டுறையமைந்த பாக்களும் உள்ளன. இதிலுள்ள பாக்களெல்லாம், மடக்கும். திரிபும், பொருந்தியன. சிவபெருமானைப் பற்றிய இவ்விரண்டு பிரபந்தங்களிலும், திருவொற்றியூர், திருமுதுகுன்று, திருவண்ணமலை, திருக்கோவலூர், திருவலஞ்சுழி' திருச்சத்திமுற்றம், திருவாரூர், திருப்பழனம், திருவையாறு, திருக்கொடுமுடி முதலிய பல திருப்பதிகள் பாடப்பட்டுள்ளன.

'ஊருமெ தொற்றியூ ருண் கலனும் வெண்டலையே
யூரும் விடையொன் றுடை தோலே — யூரும்
படநாக மட்டார் பணமாலை யீதோ
படநாக மட்டார் பரிசு.'

கபிலம்

தமிழிலுள்ள பிரபந்தங்களுக்கு இலக்கணங் கூறுநூல் பாட்டியல் எனப்படும். பன்னிருபாட்டியல் என வழங்கும் நூலிலுள்ள சூத்திரங்களின் பின் எழுதியுள்ள பெயர்களால், அவற்றை இயற்றினோர் சங்கப் புலவர் பன்னிருவ ரெனக் கொள்ளப்படுகிறது. இப்பொழுது பன்னிருபாட்டியல் என வழங்குவது, பன்னிருவர் தனித் தனியியற்றிய பாட்டியல்களி லிருந்து சிற்சில சூத்திரங்களை யெடுத்துத் தொகுத்து வைத்த தாகல் வேண்டும். அதிலுள்ள சூத்திரங்கள் சங்கப் புலவரியற்றியன வென்பது துணிபாயின், அதனுள் கபிலர் பெயரும் காணப்படுவதால்; அவரும் பாட்டியல் இயற்றியுள்ளா ரென்றும், அது கபிலம் என வழங்கற்குரியதாகும் என்றும் கொள்ளலாகும்.

முடிபு

இதுகாறும் செய்த ஆராய்ச்சியால், தமிழ் மொழியை வளர்த்தற் பொருட்டாகப், பண்டைநாளிலே, மதுரையம்பதியிற் றமிழ்ச் சங்கம் நடைபெற்று வந்ததென்பதும், சங்கத்து வீற்றிருந்த நல்லிசைப்புலவர் பெருமக்களுக்குள்ளே கபிலரானவர், கல்வியிலும், செய்யுளியற்றுவதிலும், வாய்மை, அன்பு முதலிய குணங்களிலும் ஒப்புயர் வில்லராய் விளங்கினரென்பதும், அவரது பெருமையை அக்காலத்து வேந்தர்களும், புலவர்களும் ஒருங்கு பாராட்டி யுள்ளார்களென்பதும், வள்ளலாகிய வேள்பாரிக்கு அவர் ஆருயிர்த் தோழராய் விளங்கினரென்பதும், வேள்பாரி துஞ்சிய பின், அவனது பிரிவிற்கு ஆற்ருது பலவாறு புலம்பினெரென்பதும், பாரிமகளிரைத் தகுதியுள்ள ஆடவர்க்கு வாழ்க்கைப் படுத்த வேண்டி மிக முயன்றனரென்பதும், சேரமான் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன், மலையமான் திருமுடிக்காரி, வேள்பேகன் முதலாயினோரையும் அவர் பாடியுள்ளாரென்பதும், குறிஞ்சித்திணை பாடுவதில் நிகரற்ற ஆற்றலுடையவரென்பதும், ஆரிய வாசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவுறுத்த அவர் பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டும், குறிஞ்சிக்கலியும் முதலிய செய்யுட்கள், சொற்

செறிவும்; பொருட் பொலிவும் உடையவாய், அனைத்தழகும் பொருந்தி விளங்குகின்றன வென்பதும், அவற்றிலிருந்தே பண்டை நாளில் தமிழ் அடைந்திருந்த மேன்மையும்; தமிழ் மக்களின் உள்ளப் பெருமையும் நன்கு வெளியாகின்றனவென்பதும், பிறவும் தெளிவுறுத்தப் பெற்றமை காண்க.

வாழ்க மன்னவன் வாழ்க மன்னுயிர்
வாழ்க செந்தமிழ் வாழ்க செம்மையே.

பதிப்புரை

உலகத்தில் ஒவ்வொரு நாட்டினரும் தத்தம் முன்னோர்களின் வரலாறுகளைத் தெரிந்துகொள்ள அவாவுகின்றனர். தமது முன்னேற்றத்திற்குத் தம் முன்னோர்களைப் பற்றிய உணர்ச்சி ஒரு தலையாக வேண்டற்பால தொன்றேயாம். நம் முன்னோராகிய தமிழ் மக்கள், பழைய நாளில், பல துறைகளிலும், எத்துணை மேன்மையுற்று விளங்கினார்கள் என்பதனை, அக்காலத் தெழுந்த தமிழ் நூல்களினின்றும், தமிழ் மொழியின் திருந்திய நிலையினின்றும் அறிந்துகொள்ளலாகும். பழைய தமிழ்ப் புலவர்களின் வரலாறுகளோடு, அவர்களியற்றிய நூல்களின் பொருணுட்பங்களையும் நம்மனோர் அறிந்து கொள்ளுமாறு செய்யின், அது பொதுவாகத் தமிழகத்தின் நிலைமையையே அறிவித்ததாகும். மொழி வளர்ச்சிக்கும் அஃது ஏற்ற வழியாகும். இக்கருத்துப் பற்றியே நல்லிசைப் புலவர்களின் வரலாறுகளைத் தக்க புலவர்களைக்கொண்டு ஆராய்ச்சி முறையில், செவ்விபெற எழுதுவித்து வெளியிடுதலை யாம் ஓர் சிறந்த கடனாக மேற்கொண்டுள்ளோம்.

ஆனால், இவ்வரும் பணியை யியற்றுவதில் பல இடையூறுகள் தலைப்படுகின்றன. தமிழ்ப் பெரும் புலவர்களைப்பற்றிய சான்றுகள் பழைய நூல்களில் அருகிக்கிடக்கின்றன. அவர்களைப் புரந்த அரசர்களைப் பற்றிய செய்திகள் கல்வெட்டுகளிலும், பட்டயங்களிலும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாதாரவுகளைத் துருவி ஆய்ந்து, தமிழ்ப் பெரும் புலவர்களின் உண்மை வரலாறுகளையும், அவர்களின் அறிவு, செயல் ஒழுக்கங்களையும், அவர்களின் கால இயல்பு, நிகழ்ச்சி முதலியவற்றையும் வரன்முறையாக எழுதித் தரும் ஆற்றலுடைய பெரும் புலவர்களும் மிகச் சிலர். இத்துணை முட்டுப்பாடுகளையும் கடந்து வெளிவரும் நூல்களைக் கற்கும் தகுதியுடையயாரும், வாங்கி ஆதரிப்பாரும் அதனினும் சிலர். என்றாலும், இத்தடைகளால் பின்னிடாது, தக்க புலவர்களின் உதவியால், ஆராய்ச்சி முறையில் எழுதத் துணிந்து, கிடைத்த சில சான்றுகளைக் கொண்டு இயற்றி முடித்த நூல்களைப் பெரியார் போற்றி, எம்மை இம்முயற்சியில் ஊக்குவார்கள் என்ற துணிபுடையேம்.

ஆங்கிலப் புலவர்களின் வரலாறு பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்கள் போல் விரிவுரை எழுத விருப்புடையே மெனினும், போதுமான ஆதரவுகள் இன்மையானும், தமிழ்ப்புலவர்களிற் பெரும்பாலர் ஆங்கிலத் துறையில் பயிலுதலை அவாவி நிற்றலாலும், அப்பெற்றியுடைய நூல்களை வெளியிடுவதற்கு அடிப்படையான முயற்சியில் இதுபோது நிற்கின்றேம்,

யாம் மேற்கொண்ட இக்கொள்கையை நிறைவேற்றுதற்கு முன் வந்து உதவியவர், எம் துணைவரும், திருச்சிராப்பள்ளி, எஸ்.பி ஜி. கல்லூரித் தலைமைத் தமிழ்ப் பெருங் கணக்காயருமாகிய திருவாளர் பண்டிதர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் ஆவர். அவர்கள், முன்பு 'நக்கீரர்' என்ற நூலை இயற்றித் தந்தாங்கு, இப்பொழுது 'கபிலர்' என்னும் புலவர் வரலாற்றையும் எழுதித் தந்தார்கள்.

'நக்கீரர்' வெளிவந்தவுடன் அறிஞர் அனைவரும் அதனை ஏற்றுப் பாராட்டினர். அதன் சிறப்புணர்ந்து சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாரும், அது பி. ஏ., வகுப்பிற்கு ஆராய்ச்சிப் பாடமாகத் தக்கதெனக் கொண்டனர். யாம் இதுபற்றிப் பெரிதும் மகிழ்ந்து, அவர்க்கு நன்றி பாராட்டுகின்றோம்.

இப்பொழுது வெளிவரும் 'கபிலர்', 'தமிழ்ப் புலவர் ஒன்றும் அறியாதார்' என்னும் அகந்தையாளரின் வெற்றுரையைப் பொய்யாக்கி, 'தமிழ்ப் புலவரே புலவர்' என்பதையே மெய்யாக்கித் திருவாளர் நாட்டார் அவர்களின் விரிந்த கல்வியையும், நுணுகிய ஆராய்ச்சியையும், திருந்த எழுதும் திறனையும் வெளியாக்கும் என்னும் பெருந்துணிபுடையேம்.

'நக்கீரரை' வெளியிடப் பல அன்பர்கள் முன்வந்தது போலவே 'கபிலரை' வெளியிடக், கோயமுத்தூரையடுத்த ஒப்பிலிபாளையத்தில் தமிழ்ப் பணியாற்றிவரும் திருவாளர் ஆர். வி. இலக்குமண நாயுடு அவர்கள் வலியவந்து, பொறுப்பைத் தனிமையில் ஏற்றுக் கொண்டனர். இஃது அவர்க்ன் கடமை தானெனினும், கடமையின்னெதென் றுணரலாகா இக்காலத்தில் இவ்வரிய செயல் வியப்புடைத்தன்றே! இவர்களது இத்தகைய செயல் மேன்மேலும் பெருகுவதாகவென வாழ்த்துவதல்லது, வேறென் செய வல்லேம்?

பிற புலவர்களின் வரலாறுகளையும் இயலும்வரை வெளியிட நினைக்கின்றேம். இத்தகைய ஆராய்ச்சியுரைகளை எழுதித்தருமாறு ஏனைப் புலவர்களையும் பின்னும் வேண்டுகின்றேம்.

கரந்தைத்
தமிழ்ச்சங்கம்,
துன்மதி ௵
சித்திரை மீ ௧௨

த. வே. உமாமகேசுவரன்,
சங்கத் தலைவர். பி.ஏ.,பி.எல்.,

இரண்டாம் பதிப்புரை

'புலனழுக்கற்ற அந்தணாளன்' என்றும், 'செறுத்த செய்யுள் செய் செந்நாவின் வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்' என்றும் சங்க காலத்துப் புலவர் பெருமக்களால் வியந்து பாராட்டப்பெற்றவர் கபிலர். அப்பெரும் புலவரின் வரலாற்றைக் கற்றோர்க்குத் தாம்வரம்பாகிய தலைமையராக விளங்கிய நாவலர் ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் தம் நுண்மாண் நுழைபுலன் கொண்டு சங்க இலக்கியங்களைத் துருவி ஆராய்ந்து எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்கள் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவராக விளங்கியவரும் செந்தமிழ்ப் புரவலரும், "தங்குபுகழ்ச் செந்தமிழ்க்கோர் அன்பராகில் அவர் கண்டீர் யாம் வணங்கும் கடவுளாரே'' என்று கருதி வாழ்ந்தவரும் ஆகிய பெருந்தகை தமிழவேள் த. வே. உமாமகேசுவரனார் அவர்களின் தூண்டுகோளால் எழுதப்பெற்று 1921 இல் வெளியிடப்பெற்ற **கபிலர்** என்னும் இவ்வரலாற்று நூல் இது போழ்து கிட்டுதற்கு அரிதாயுள்ளமையின் இந்நூலை இரண்டாம் பதிப்பாக இப்போது வெளியிடுகின்றோம். தமிழ் ஆசிரியர்களும், மாணாக்கர்களும், தமிழ் அன்பர்களும் இதனை வாங்கி ஆதரிக்க வேண்டுகின்றோம்.

நன்றி

இங்ஙனம்,
எஸ். நடராசன், எம். எல். ஏ.,
தலைவர்,
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்.

கரந்தை,
16—6—79

முகவுரை.

எக்காலத்தும் செவ்வி புலராது. நிலையுதலுற்று மலர்ந்து. தேன் பிலிற்றும் நீர்மையால், செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் திருமலரே போலும். நம் தெய்வச் செந்தமிழ் மொழியினைப் பண்டை நாளிலே ஆராய்ந்து. புலமை முற்றிய, நல்லிசைப் புலவர் பெருமக்களுள்ளே கபிலர் என்னும் சான்றோரைப் பற்றி ஆராய்ந்து எழுதிய இந்நூல் புலவர் வரலாற்றுக் கோவையுள் இரண்டாவதாகும். இதிலே, தமிழ்ச்சங்க வரலாறும், கபிலரது காலமும், குறிஞ்சிப் பாட்டு ஆராய்ச்சியும் பொருந்திய வளவு விரிவாகவே எழுதப்பட்டுள்ளன. கபிலரது வாழ்க்கை வரலாறு, பெரும்பாலும் பழைய பாட்டுக்களின் உதவிகொண்டு ஒருவாறு தொடர்புபடுத் தெழுதியிருக்கின்றது. பழைய பாட்டுக்களின் பொருள்களை உரை நடையில் எழுதுங்கால், அவற்றிலுள்ள அடைமொழிகளைப் பெரிதும் அகற்றிவிட் டெழுதி னன்றி, நடையழகு செவ்வி பெறுது என அறியப்படினும், முன்னு ளில் எவ்வெவ் பொருள் எப்படி யெப்படிக் கூறப்பட்டன வென்பது புலப்பட வேண்டுமெனக் கருதியே, புறப்பாட்டுகளையும், குறிஞ்சிப் பாட்டையும் உரைநடைப் படுத்தும்வழி, அடைகள் பெரிதும் தழுவிக் கொள்ளப்பட்டன. நல்லிசைப் புலவர்கள் உலகியற் பொருள்களை எங்ஙனம் கூர்ந்தறிந்து, பொருந்துமாறு உவமை கூறியுள்ளார்கள் என்பதனை யாவரும் அறிய வேண்டுவெனக் கருதி, இந்நாலிலே உவமைகள் பெரும்பாலான தொகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அறிஞர்கள் இதிற் காணப்படும் பிழைகளை எனக்கு அறிவித்து. இதனை ஆதரிக்குமாறு வேண்டுகிறேன்.

பலவாங்குடி, மணிவாசக சங்கத்தின் தலைவரும், இருபெருஞ் செல்வமும் ஒருங்கு வாய்ந்த உத்தமரும் ஆகிய, திருவாளர் ராம. கு. ராம இராமசாமிச் செட்டியார் அவர்களின் நல்விருப்பின் படி, அச்சங்கத்தின் ஒன்பதாம் ஆண்டுத் திருவிழாக் காலத்தில், திருக்கோவலூர் ஆதீனம். திருப்பாபுலியூர் ஞானியார் மடத்தின் தலை வரும், கல்விக்கடலின் நிலைகண்டுணர்ந்த பெரியாரு மாகிய உயர் திரு. சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள் தலைவராக வீற்றிருக்க நடைபெற்ற பேரவையில், இந்நூற்பொருள் சுருக்கமாக வுரைக்கப் பெற்று, மதிப்பெய்தியது.

இதனை அச்சியற்றவேண்டும் பொருளுதவி புரிந்தார், கோயமுத் தூரை யடுத்த ஒப்பிலிபாளையத்திலுள்ள செல்வக் குரிச்சிலும். அவ் வூர்க் கம்பர் கழகத்தின் தலைவரும் ஆகிய என் அருமை நண்பர், திருவாளர் R. V. இலக்குமண நாயுடுகார் ஆவார். அவர் மேன் மேலும் எல்லாச் செலவமும் ஓங்கப்பெற்று நீடுவாழ வேண்டுமெனத் திருவருளை வழுத்துவதன்றி, யாம் புரியும் கைமாறு யாதுள்து ?

இதனைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வாயிலாக வெளிப்படுத்த அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்ட, அதன் தலைவரான, திருவாளர் த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை. B. A., B. L., அவர்களுக்கு நன்றி பாராட்டும் கடப்பாடுடையேன்.

ஒன்றுக்கும் பற்ருத என்னை இம் முயற்சியுட்புகுத்தி இயக்குவித் தருளும் இறைவன் திருவருளில் யாதினை யறிந்து யாங்ஙனம் வழுத்துகேன் !

மு. வே.

பதிப்பாசிரியர் குழு.

1. திரு. **அரங்க. வே. சுப்பிரமணியம்**, பி. ஏ.,
அமைச்சர், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
பொழிற்றெண்டர்

2. திரு. **எஸ். நடராசன்**, எம். எல். ஏ., தலைவர்,
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,

3. திரு. சித்தாந்த கலாநிதி ஔவை. சு. **துரைசாமிபிள்ளை**
தமிழ்ப் பேராசிரியர், மதுரை.

4. திரு. வித்துவான். க. **வெள்ளைவாரணனுர்**,
துணைப் பேராசிரியர், அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

5. திரு. வித்துவான். பி. **விருத்தாசலம்**, எம். ஏ.,
முதல்வர், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்,

6. திரு. வித்துவான். ச. **பாலசுந்தரம்**, துணை முதல்வர்.
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

7. திரு. வித்துவான். சி. **கோவிந்தராசன்**, பேராசிரியர்.
கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி, தஞ்சாவூர்.

திரு. வித்துவான். **மீனு. இராமதாசன்**,
முதனிலைத் தமிழாசிரியர்,
உமாமகேசுவர மேல்நிலைப்பள்ளி, கரந்தை, தஞ்சாவூர்.

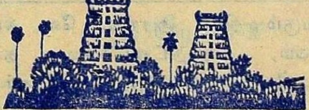

Regd. No. TN / TJ / 17.

தமிழ்த்தாய் வாழ்க

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சை.

தமிழ்ப் பொழிலின் கையொப்பம்

		உள் நாடு	வெளி நாடு
1. ஆண்டு வரி	—	8—00	10—00
2. தனி இதழ்	—	0—60	

சங்க உறுப்பினர்

திங்கள் வரி	0—25 காசுகள்
ஆண்டு வரி	3—00
ஆயுள் வரி	100—00

சங்க நூல் நிலைய உறுப்பினர்

ஆண்டு வரி	1—00

விற்பனைக்குக் கிடைக்கும் நூல்கள் :

நெல்லை வருக்கக்கோவை	0—12
சித்தரந்தாதி	0—12
சுருதி வீணை	0—25
பரத சாத்திரம்	1—60
கவியரசு நினைவு மலர்	1—00
சிவமும் செந்தமிழும்	0—25
Garland of Tamil Poetry	2—00
கச்சிக் கலம்பகம் — (பூண்டி அரங்கநாத முதலியார்)	0—50
தொல்-பொதுப்பாயிரம் உரை	0—12
யவன மஞ்சரி (த. இராமநாத பிள்ளை, B. A., யாழ்ப்பாணம்)	1—50
இந்தியத் தல யாத்திரை T. B. தாசராவ், B. A., இரண்டாம் பாகம்	1—25
தமிழரசி குறவஞ்சி	0—62
யாழ்நூல் — சுவாமி விபுலானந்தர்	25—00
,, (அரை காலிகோ கட்டு)	27—00
கட்டுரைப்பொழில் (மணி விழா மலர்) சாதா கட்டு	12—00
ஷை காலிகோ கட்டு	15—00
மெய்ஞ்ஞாநத்தின் கொழுவிருக்கையில் அஞ்ஞாநத்தின் வழக்கீடு (இரண்டாம் பதிப்பு)	1—00
நக்கீரர். ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார். (இரண்டாம் பதிப்பு)	3—00

ஆசிரியரும் வெளியிடுபவரும் திரு. அரங்க. வே. சுப்பிரமணியம், பி. ஏ., கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், கருந்திட்டைக்குடி, தஞ்சாவூர் - 613002.
அச்சிடுபவர், திருமதி. S. நிர்மலா, அன்னை அச்சகம், 1734, காந்திசாலை, தஞ்சாவூர் - 613002.